

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τῆς Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' Ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγύργημα, ἐκλήθει παρασχόν ἐν τὴν χόρον ἡμῶν ἀπρεσίας, καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμένης Πατριάρχους Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐνδύναμιον ἁριστῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΩΝ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 52.— Ἀμερικής δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σέλλινια 10.
 Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

ἩΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 14 Σεπτεμβρίου 1929

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήμοιο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβριπίδου 42, παρὰ τὸ Βασιλειῶν

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 41

ΤΑ ΕΚΑΤΟΧΡΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ

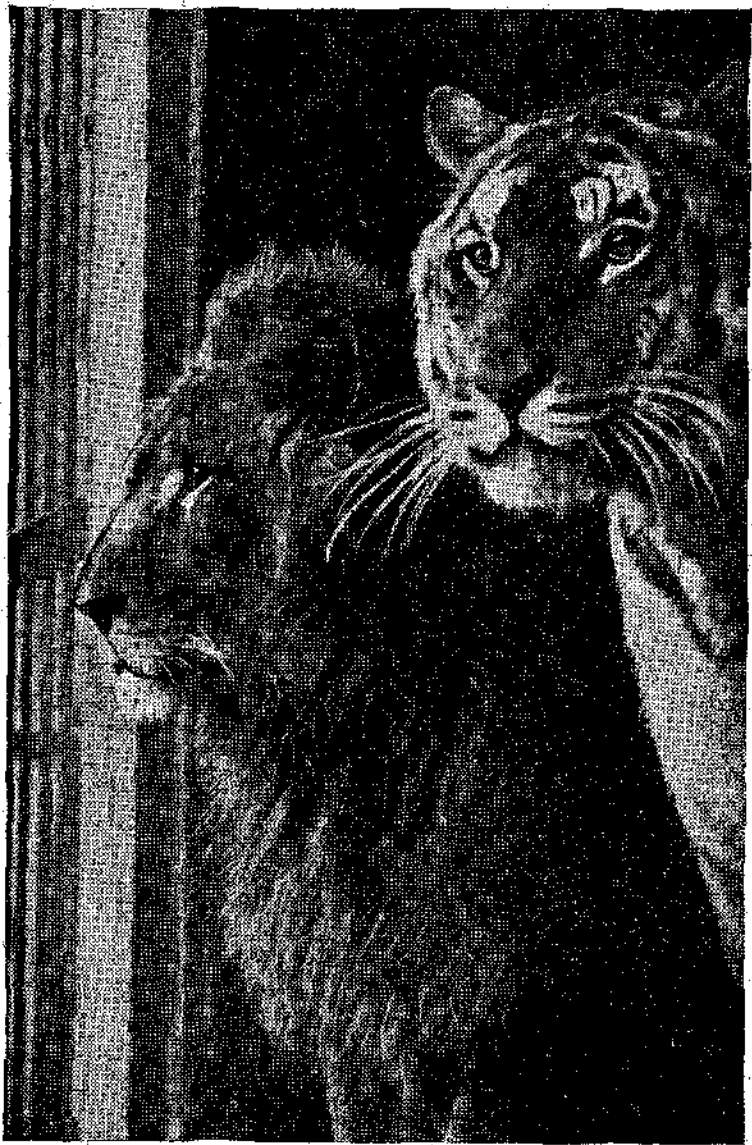
Ὁ «Ζοό» τοῦ Λονδίνου (ὅπως τὸν λέγουσι οἱ Ἀγγλοὶ), ἓνας ἀπὸ τοὺς πικρὰ ξακουσμένους καὶ δημοφιλεῖς Ζωολογικοὺς Κήπους τοῦ κόσμου, πανηγύρισε φέτος τὴν ἑκατονταετηρίδα του. Ἡ ἑκατονταετία συμπληρώθηκε στὶς 29 τοῦ περασμένου Ἀπριλίου. Προσκαλέσθησαν ζωολόγοι καὶ ἄλλοι σοφοὶ νὰ παραστοῦν στὴ γιορτὴ τοῦ πλοῦσιου καὶ τόσο καλὰ οργανωμένου αὐτοῦ Κήπου, ποὺ εἶναι χωρὶς ἄλλο τὸ πικρὰ ἀγαπημένον ἱδρυμα τῶν Ἀγγλῶν. Φαντασθῆτε μόνο ὅτι 2.325.000 ἐπισκέπτες πέρασαν ἀπὸ τὰ διαμερίσματά του τὸν περασμένον χρόνον, δηλαδὴ περὶ τοὺς 6.370 τὴν ἡμέραν!

Στὴν ἀρχή, φυσικὰ, ποιδὲ μάντευε τὴν εὐνοία αὐτῆ τοῦ κόσμου γιὰ τὸ Ζωολογικὸ καὶ τὴ σπουδαιότητα ποὺ μπορούσε νὰ χεῖ ὡς κατοικία πουλιῶν, ἀγριῶν ζώων, ψαριῶν καὶ ἔρπετων. Ἡ ἀρχικὴ πρόθεσις μάλιστα ἦταν νὰ περιλαμβάνει ὁ Κήπος βρετανικὰ μόνο εἶδη, καὶ προπάντων σπάνια, ποὺ κινδύνευαν νὰ ἐξορωθεῖν. Ἐνα ὅμως ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ζωολογικῆς Ἑταιρείας ἔφερε ἓναν ἀπὸ λευκοκέφαλο, ἓνας ἄλλος ἓνα πίθηκο, καὶ ἔτσι σιγά-σιγά ὁ «Ζοό», χωρὶς καμμιὰ προμελέτη, ἔγινε μιὰ διεθνῆς συλλογὴ.

Ὁ πρῶτος αὐτὸς πίθηκος—λένε—ἀρπαξε μιὰ μέρα ἀπὸ τὰ... μάλ' ἀλλὰ ἔγινε ἐπισκέπτη ποῦ, ἀπὸ

πολλὴ περιέργεια, πλησίασε ὑπὲρ τὸ δέον γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσει. Προσβλήθηκε ὁ πίθηκος; ἀπὸ κακίριτον τόκανε; ποιδὲ ξέρεται! Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ κύριος—ποὺ ἦταν καὶ ἐπίσημον πρόσωπον φοροῦσε περρούκα, γιατί ἦταν φαλακρὸς, καὶ τὴν

περρούκα τὴ φοροῦσε πικρὰ ἀφελέστατα ὁ πίθηκος, ποὺ δὲν ἔγνοοῦσε γιὰ μέρες νὰ τοῦ τὴ βγάλουν. Ὅλο τὸ Λονδίνον φυσικὰ ἔτρεξε νὰ δεῖ τὴ μαϊμού μετὴν περρούκα, γελώντας μετὴ τὸ πάθημα τοῦ ἐπίσημου κυρίου.

Τὸ λιοντάρι Τζάκ καὶ ἡ τίγρη Τόννου

Μόλις ἰδρῦθηκε ὁ Ζωολογικὸς, σκόνταψε σὰ συμφέροντα ἄλλων ἱδρυμάτων, ποὺ ἀρχισαν νὰ διαδίδουν διάφορες ψευδολογίας. Μιὰ μέρα γράφθηκε στὶς ἐφημερίδες, ὅτι τὰ λιοντάρια καὶ τὰλλα θηρία θὰ περιφέρονταν στὸν ἐξῆς, ἐλεύθερα στὸν Κήπον. Πολλοὶ βέβαια κατατρόμαξαν. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ εἶχαν βγεῖ καὶ τὰ πρῶτα λεωφορεῖα (omnibus) καὶ ἡ λέξις εἶχε κάτι, ποὺ φόδι, ε, γιατί ἐμοιαζε μ' ἐκεῖνα τὰ λατινικὰ δνόματα, ποὺ ἔχουν συνήθως διάφορα ζῶα καὶ φυτὰ. Μιὰ μέρα λοιπὸν, μιὰ ἡλικιωμένη Ἀγγλίδα περνοῦσε μετ' ἡμαξάκι της ἀπὸ τὸ δρόμον τοῦ Ζωολογικοῦ, σταν ὁ ἡμαξηλάτης, βλέποντας γιὰ πρῶτη φορά λεωφορεῖον, ἔχωσε τὸ κεφάλι του στὸ παραθύρακι τῆς ἡμαξας λέγοντας:

— Κυρία, ἓνα omnibus!
 Ἡ κυρία τότε ἐβγαλε μιὰ κραυγὴ: Omnibus! καὶ λιγοθύμησε.

Νόμισε ἡ καίμενη, ὅτι ἡ πρῶτακούστη λέξις ἦταν τ' ὄνομα κανενὸς τρομεροῦ θηρίου τοῦ Ζωολογικοῦ, ποὺ κινηγοῦσε τ' ἡμαξί της. Ἐκεῖνα τὰ λατινικὰ μετὴν αἰωνία τους κατάληξιν -us ἢ -um τὴν πῆραν στὸ λαῖμό τους.

Μ' ὄλ' αὐτὰ, ὁ «Ζοό» μεγάλωνε καὶ ἡμαξάε, γιατί στήριζόταν στὴν ἀγάπη

του κοινού Τετράποδα, τετράχειρα, πουλιά, έρπετά, θαλασσινά, διαδέχονταν τό ένα τ' άλλο.

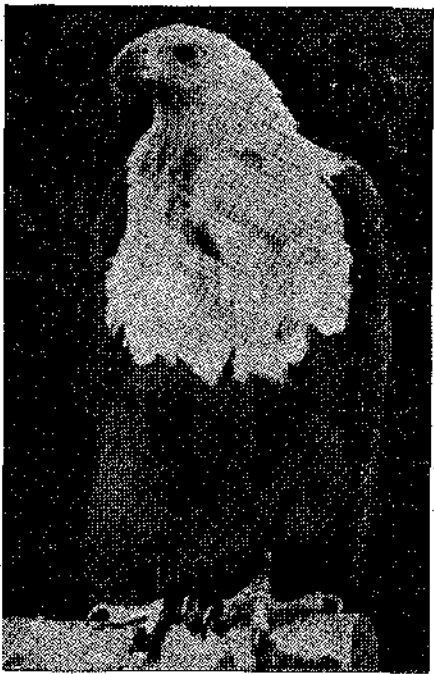
Λιοντάρια, τίγρηδες, ζαγκουάρια, καμηλοπάρδαλες, ρινόκεροι, πίθηκοι, έπι-

Φυσικό νεύς...

ποπόταμοι, έλέφαντες, άρκουδες, άναγροι, έλάφια, άντιλόπες, καγκουράδες, μυρμηκοφάγοι και... και...

Έπειτα άετί, γεράκια, κουκουάγιες, παπαγάλοι, γούτες, στρουθοκάμη-

Θαλάσσιος άετός

λοι, πελεκάνοι, καναρίνια, σπίνοι κι' ένα πληθος άλλα πουλιά.

Η συλλογή των έρπετων είναι μοναδική στον κόσμο. Τι θέλετε και δε βρίσκετε: φίδια όλων των ειδών, κρο-

κοδειλους, αλιγάτορες, ακύρες, τρίτνες, δράκοντες, χελώνες...

Θαυμάσια πλουτισμένο είναι ακόμη το ένυδρειο του Κίπου. Διάφορα τερατώδη ψάρια των ώκεανών, πελώρια μαλάκια κι' άλλα σχεδόν άγνωστα ζώα κάνουν αυτό το ένυδρειο το τελειότερό του κόσμου.

Άπειρες είναι, ένοείται, κι' οι ώραιες φωτογραφίες που πήραν στο Ζωολογικό διάφοροι φωτογράφοι, έρασιτέχνες και μη. Άπ' αυτές που βλέπετε, ή μία παριστάνει τόν Τζάκ, τόν λιοντάρι, μέ τήν Τέντυ, τήν τίγρη που ήταν φίλοι από χρόνια (άφου φωτογραφήθηκαν και μαζί). Έφέτος έμως πέθανε ή καίμενη ή Τέντυ πρός μεγάλη λύπη του φίλου της.

Ο έλέφας παίρνει, καθώς βλέπετε, τό λουτρό του, βστερα από τή δουλειά (όκτώωρη μάλιστα) μές ζεστής καλοκαιρινής μέρας. — Πώς; — Μάλιστα κουβαλούσε παιδάκια στη ράχη του: λίγο τήχετε;

Υπάρχει και μία ώραία άντιλόπη, που μέ τις άσπρες κάθεται κι' άριζόντιες γραμμές, τις τόσο κανονικές πάνω στο στιλπνό πυρρό δέρμα της, μοιάζει σά σελλωμένη. Βρίσκεται στη Ν. Άφρική.

ALPHONSE DAUDET

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Αντίκρου μου, ό Ζάκ μουδινε να φάω, μουδινε να πιώ και κάθε φορά που σήκωνα τὰ βλέμματά μου, συναντούσα τό βλέμμα του, γεμάτο στοργή, σά βλέμμα μητέρας. Ήμουν τόσο εύτυχισμένος, ώστε σίγουρα θά μου είχε μπει πυρετός. Κι' έλεγα, έλεγα...

— Φάε, φάε λοιπόν! μουλεγε ό Ζάκ και μου γέμιζε τό πιάτο.

Έγώ όμως έλεγα, έλεγα και δέν έτρωγα. Τότε λοιπόν, για να με κάνει να πάψω, άρχισε αυτός να λέει, και μου διηγήθηκε χωρίς να σταματήσει καθόλου, όλη του τή ζωή από τή στιγμή που είχαμε χωριστεί.

Β'

« Από μέρους του κ. έφημερίου... »

« Όταν έφυγες, Δανιήλ, τό σπίτι έγινε πένθιμο. Ο πατέρας δέν είχε δουλειές, όλη μέρα βλαστημούσε τούς επαναστάτες και τάβαζε μαζί μου. Κλητήρες και γραμμάτια διαμαρτυρημένα, από τό πρωί ως τό βράδυ! Κάθε φορά που χτυπούσε τό κουδούνι, έτρεμε ή καρδιά μας... »

« Σά κανένα μήνα, ό πατέρας έφυγε για τή Βρετανία, για λογαριασμό της Έταιρίας, κι' ή μητέρα πήγε στού θείου Μπατίστα. Έγώ τούς ξεπροβόδισα και τούς δυο και φαντάζεσαι βέβαια πόσα

Οι άρσενικές μόνο έχουν κέρατα που τὰ μάκρος τους φθάνει ως 30 εκατοστόμετρα. (*) Όσο για τὸ θαλάσσιο αέτι, φορεί, όπως βλέπετε, επίσημη περιβολή: άσπρο πουκάμισο μέ φράκκο. Μά και τί βασιλικό ύφος!

Συχνά ή μικρή άρχή έχει ένα μεγάλο τέλος. Έτσι κι' ό Ζωολογικός του Λονδίνου είναι σήμερα ένα από τὰ πιό λαμπρά ιδρύματα. Τήν ανάπτυξη του τή χρεωστεί ακόμη στις βελτιώσεις που δέν έπαψε να δέχεται, συμμορφώνοντες πάντα μέ τις πρόδους της επιστήμης και μέ τή φύση και τις συνήθειες των ζώων που φιλοξενεί. Σά λίγο μάλιστα θά είναι έτοιμη μία άπεραντη έξοχική κατοικία μέ πλατειές καλύδες (ή Whipsnade) για ζώα και πουλιά, που για τόν ένα ή τόν άλλο λόγο, θά είχαν ανάγκη από μεγάλο χώρο και σχετική έλευθερία.

Θέλετε να μάθετε τώρα και πόσα εισπράττει ό Κήπος τό χρόνο από τούς έπισκέπτες του;

Πάνω από 150 χιλιάδες λίρες, δηλαδή πάνω από 56 εκατομ. δραχμές!

Ε.Μ. Π. Κ.

* Άγγλικά λέγεται «σελλωμένη άντιλόπη» (harnessed antelope).

στην κουζίνα μέ τό κερί στίνα χέρι και τή σκούπα σάλλο. Άλλά τό πληθος τους ήταν αφάνταστο! Λές και μαζεώθηκαν στο σπίτι αυτό. Έλες οι κατασπίδες του Λυόν! Η κουζίνα ήταν μαύρη πιά. Τήν εκλείπα κι' εγώ και τήν άφισα στη διάθεσή τους. Ανατριχίλα μ' έπιανε όταν τις κοίταξα από τήν κλειδαρότρυπα και τις έβλεπα να γυρίζουν στούς τοίχους και στο πάτωμα, εκατομύρια δάκτερα! Και θαρρείς πως σταμάτησαν εκεί; Όχι, φίλε μου! Από τήν κουζίνα πέρασαν στην τραπεζαρία, όπου είχα εγκαταστήσει τό κρεβάτι μου. Τό πήρα κι' εγώ και τάβαλα στο σαλόκι Γελές; Ήθελα νάσουν στη θέση μου, να έβλεπα τί θάκανες εσύ!

Από δωμάτιο σε δωμάτιο, οι καταραμένες αυτές κατασπίδες μέ στρίμωξαν στο παλιό δωματιάκι μας, θυμάσαι; Μ' άφισαν εκεί ήσυχο δυο-τρεις μέρες. Τότερα, ένα πρωί, καθώς ζύπνησα, βλέπω μία σειρά να νανειάινει πάνω στο ξύλο τής σκούπας, ενώ άλλη σειρά διευθυνόταν στο κρεβάτι μου... Τι μπορούσα να κάμω πιά; Άφισα στις κατασπίδες τό στρώμα, τήν κυρέκλα και τό σάραμα, κι' έφυγα από τό φριχτό αυτό σπίτι, για να μ'ην ξεναγουρίσω πιά.

Εμεινα μερικους μήνες ακόμη στο Λυόν, μέ θλίψη, μέ δάκρυα. Φίλο δέν είχα κανένα, ούτε πήγαίνα πουθενά. Η μόνη μου διασκέδαση ήταν τζι γράμματά σου. Τι ώραία που ήξερες και γράφεις, Δανιήλ! Είμαι βέβαιος πως θά μπορούσες να γράφης στις έφημερίδες και να βγάλης χρήματα... Έγώ ξεσυνήθισα πιά, γιατί γράφω όλοένα «καθ' ύπαγόρευση», βλέπεις, σά μηχανή. Ά δόνατο να βγάλω κάτι από τό μυαλό μου!.. Άλλ' ως έλθουμε πάλι στην ιστορία μου.

Σ' όλα τὰ γράμματά σου μουγραφες για τό σπιτικό, κι' έχω κι' εγώ μανία να πραγματοποιήσουμε τό μεγάλο μας σκοπό. Δυστυχώς στο Λυόν έβγαξα πολύ λίγα. Σκέφθηκα λοιπόν ναρθώ στο Παρίσι, μέ τήν έλπιδα, ότι θάβρισκα εδω τὰ μέσα να βοηθήσω και τό σπίτι. Πήρα λοιπόν δυο συστατικά γράμματα από τό γνωστό μας τόν έφημέριο του Σαιν-Νιζιέ, που έχει πολλές γνωριμιές εδω. Τόνα ήταν για ένα κόντε, τάλλο για ένα δούκα. Είχα, βλέπεις, να κάμω με μεγάλα πρόσωπα. Πήγα και σ' ένα ράφτη και τόν κατάφερα να μου κάνει με πιάτωση ένα κοστούμι μαύρο, και τέλος ξεκίνησα με εζήγεια φράγκα στην τσέπη: 36 για τό εισιτήριο και 26 για έξοδά μου, ως που να βρω δουλειά.

Έφτασα στο Παρίσι.

Τάλλο πρωί, στις έφτά, ήμουν στο πόδι, μέ τό μαύρο κοστούμι και τὰ κίτρινα γάντια μου. Τι ήταν αυτό που έπαθα, Δανιήλ! Στις έφτά τό πρωί, όλα τὰ μαύρα κοστούμια κοιμούνται στο Παρί-

σι, κανένα δε γυρίζει στούς δρόμους! Πήγα λοιπόν στο Σαιν-Ζερμαίν στην άριστοκρατική σήνοικία, μέ τὰ συστατικά γράμματα στην τσέπη.

πετε συχνά. Σά δυο μέρες θά σάς βρω τή θέση που χρειάζεστε... Έφυγα γοητευμένος. Από ευγένεια, έκαμα δυο μέρες να

« Τόν κατάφερα να μου κόνη με πίστωση ένα κοστούμι... » (Σελ. 483, στ. α')

Πρώτα πήγα στού κόντε, κι' βστερα στού δούκα. Και στα δυο μέγαρα, βρήκα τούς διηρέτες να πλένουν τις σκάλες και να γυαλίζουν τὰ σίδερα στις πόρτες. Όταν τούς είπα πως γύρευα τάφεντικά τους, έσκασαν στα γέλια και παρὰ λίγο να με καταβρέξουν.

Νάσουν εσύ στη θέση μου, δε θά ξαναπατόσες σ' αυτά τὰ σπίτια. Έγώ όμως έσάπηγα τό ίδιο άπόγευμα, και ζήτησα από τούς διηρέτες να με οδηγήσουν μέσα από μέρους του έφημερίου του Σαιν-Νιζιέ. Κι' έκαμα πολύ καλά, γιατί μεμπασαν άμέσως.

Βρήκα λοιπόν δυο ανθρώπους και δυο υποδόχες διαφορετικές. Ο κόντες με υποδέχτηκε πολύ ψυχρά. Τό λιγνό πρόσωπό του με φόβισε και δέν ήξερα τί να πω, Ο κόντες διάβασε τό γράμμα τού παπα, τάβαλε στην τσέπη του, μου ειπε να τού άφισω τή διεύθυνσή μου και με έξέβαλε μ' αυτά τὰ λόγια:

— Θά φροντίσω για σάς. Περιττό να ξαναρθήτε. Άν βρω τίποτε, θά σάς γράψω.»

Βγήκα, σά να μου είχαν κάμει ψυχρολουσία. Ευτυχώς, στού δούκα βρήκα πολύ θερμότερη υποδοχή. Ένας άθροπος πρόσχαρος, πρόθυμος, εύγενικός εσο δε μπορείς να φανταστής. Κι' αγαπούσε τόσο τόν έφημέριο μας, — και με ρωτούσε τότες λεπτομέρειες για τή ζωή μας, ώστε γινήκαμε άμέσως καλοί φίλοι. Φαντάσου, μου πρόσφερε τσιγάρο, με χάιδεψε και με έξέβαλε ως τήν πόρτα:

— Να μένετε ήσυχοι, κι' εγώ θά κάμω ό,τι πρέπει. Νάρχεστε να με βλέ-

πών. Τήν τρίτη είπα στο θυρωρό τόνομά μου, και πρόσθεσα: Πήτε πως έρχομαι από μέρους του κ. έφημερίου του Σαιν-Νιζιέ.

(Ακολουθεί)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ ΤΑ ΕΝΤΕΡΑ ΤΟΥ ΣΥΚΟΥ

Δυο κουτομόγηδες, νησιώτες, πήγαν ένα βράδυ να κλέψουν σύκα.

Ο ένας ανέβηκε στην ξένη συκιά. Ο άλλος έμεινε κάτω, να φυλάει μ'ην τούς δει ό νοικοκύρης.

Κατά τή συμφωνία τους, από κάθε δυο σύκα που έκοβε ο πρώτος, τ'ένα τ'ερωγέ αυτός άπάνω στο δέντρο, και τ'άλλο τ'ερωγέ του συντρόφου του, που κι' αυτός τ'ερωγέ επί τόπου.

Φυσικά, ή δουλειά γινόταν βιαστικά και με φόβο. Εκτός άπ' αυτό, πυκνό σκοτάδι βούλιε κάτω άπ' τή συκιά...

Κάποια στιγμή, εκείνος πουταν κάτω, άρπαξε ένα σύκο και τ'εχαψε. Άλλά καθώς τού μασσούσε, αίστάνθηκε στο στόμα του κάτι πράγματα σάν άντερα...

Τότε τού γεννήθηκε ή υποψία μη δέν ήταν σύκο εκείνο που ερωγέ: και, μπουκωμένος ακόμα, ρώτησε τό σύντροφό του με τήν προφορά του:

— Καλέ σύ, έχει έντερα ο σύκος;

— Όχι, τού άπαντά ο άλλος από πάνω. Μόνο μέλι και κεχρί.

— Φτού! κάνει άμέσως ο άλλος: εχαψα τό σπορδακά!

Ναι, από τή βία του, στο σκοτάδι, αντί για σύκο, είχε άρπαξει ένα βάτραχο...

ΤΟ ΜΑΤΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ (*)

Μικρός, ο πατέρας μου ήταν δημοφής. Ξανθός, με σταχτογάλανα μάτια και ροδομάγουλος. Έγώ δὲν τὸν ἐφτασα οὔτε τὸν χάρηκα μ' ἄφησε μικρό, στὴν ἡλικία πὸς τὸν ἄφησα κι' αὐτὸν ὁ δικός του πατέρας. Μὰ γιὰ τὴν δημοφία του κάθε τόσο μοῦ ἔλεγε ἢ γιὰ τὴν κ' ἢ μὰν μου. Ἡ πρώτη μάλιστα με τόσο θερμὴ καὶ πεσιτικὴ, πὸς κι' ἀλήθεια νὰ μὴ μούλεγε—ἀν ἦταν δυνατὸ!—κι' ὅσο κι' ἂν ὑπερέβαλλε, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, τὴν πραγματικὴν, δὲν μπορούσα νὰ μὴ τὴν πιστέψω.

Ἐγώ, ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μου δὲν μπορούσα νὰ κρίνω ἔχω μοιάσει τῆς μάνας μου. Ἀσπρὸς, ὄχρὸς πὲς, χοντρομακρομύτης ἀν ἑβραῖος, μακροπρόσωπος, ἀδύνατος, ξερακιανός, μ' ἄγρια κοκκινωπὰ μουστάκια, π' ἄδικα πασχίζου νὰ κρύψουν τὸ μεγάλο στόμα καὶ τὰ χοντρά κίτρινα δόντια. Ἀσκημός, μ' ἓνα λόγο... Ἀπ' τὸν πατέρα μου δὲν πήρα παρά τὰ γκριζὰ μάτια καὶ τὸ σαγόνι του. Πῶς νὰ μὴ θαυμάζω, λοιπόν, τὴ δική του δημοφία, ἔτσι ὅπως μὸς τὴν παράστανε ἢ γιὰ τὴν μου;

Φωτογραφίες του δὲν εἶχαμε, παρὰ μόνο μὰ παλιά, ἴσως ἀπάνω ἀπὸ ἐξήντα χρονῶ, ξεθωριασμένη πιά, θαμπή, σβημένη. Τὴν εἶχε βγάλει στὴ Βενετία, σὲ ἡλικία σαράντα χρονῶν ἀπάνω-κάτω, κι' ἐκεῖ πὸς τὴν εἶχε ἢ μὰν μου τόσα χρόνια, — ἀπάνω στὸ κομὸ, ἀνάμεσα σὲ δύο μεγάλα γυάλινα βάζα, ζωγραφισμένα ἓνα γύρω με πολὺχρωμα παράξενα πουλιά καὶ λουλούδια, μὲς στὴ βελουδένια τῆς γκρενὰ βαθύ, κορνίζα, — τὴ βάραιε ὁ ἥλιος ἀπ' τὸ ἡλιοστάσι ὡς τὸ ἡλιοτρόπι, εἰκοσι χρόνια ταχτικά. Ἀμα ἔμπαινε καλὰ ὁ Ἰούνης, κ' ἔκλειναν τὰ παράθυρα τῆς σάλας μέχρι τὸ χειμῶνα, γλῶτωνε κι' αὐτὴ.

Εἶχε λοιπὸν σβήσει σιγά-σιγά ἢ εἰκόνα του, ὅπως ἐσθῆσε κι' ἢ θύμησή του, μετὰ καιρὸ σὰ χῆθηκε: ἔτσι ἀργὰ ἀργὰ καὶ φυσικά, ὅπως σβήνει καὶ χάνεται ἢ ζωηρὴ καὶ παράξενη εἰκόνα τοῦ σινέφου στὴ δύση, τὸ σούρουπο· χωρὶς κανεὶς μας νὰ τὸ θέλει, μ' ὅλη τὴν πίκρα καὶ τὸν καημὸ πὸς μὰς πότισε ὁ χαμός του, καὶ μ' ὄλα τὰ δάκρυα πὸς χύσαμε

(*) Τὸ περιοδικὸ «Νέα Ἑστία» ἔκαμε περὶ ἓνα διαγωνισμό γιὰ διήγημα, καὶ ἐφίτο ἐβγαλε σὲ τῶμα τὰ διηγήματα πὸς βραβεύθηκαν κι' ἐπαινεθήσαν σ' αὐτόν. Τὸ καλύτερο εἶναι βέβαια «Ὁ Θεότιμος τοῦ Κοτόλου» τοῦ κ. Ἀλεξ. Βελιόλου πὸς πήρε τὸ Δ' Βραβεῖο. Ἀλλὰ καὶ τὰλλα, — ἔργα ὄλα νέων διηγηματογράφων, πὸς οἱ περισσότεροι ἐφανίσθησαν γιὰ πρώτη φορὰ, — εἶναι ὄρατάτα. Τὸ «Μάτι» ἀξίωμα τοῦ κ. Φ. Δελουδά, πὸς δημοσιεύω ἐδῶ, εἶν' ἓνα πολὺ χαρακτηριστικὸ καὶ γνήσιον ἀθηναϊκὸ διήγημα, λαογραφικὸ μὰ καὶ ψυχολογικὸ, πὸς θὰ τὸ ἀπολαύσουν οἱ μετὰ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἀναγνώστη μου. — Σ.τ.Δ.

μὰν μου, γυναίκα του καὶ γιός του, κάθε χρόνο τὰ ψυχοσάββατα, κι' ἀκόμα στὴ γιορτὴ του πὸς πῆγαινα πρωτ-πρωτ κλαμμένοι τὴν προσφορὰ πὸς ζύμωνε ἢ μὰν μου, στὸν Παπα-Γιώργη, νὰ προσκομίσω μ' αὐτὴ... Ἔτσι εἶναι ἢ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου; Νάχη θνητὴ τὴ θύμησή, ὅπως καὶ τὸ κορμί. Σεγνιέται, ἔμα φύγει γιὰ τ' ἀγύριστα ταξίδια, κι' ἀπ' τοὺς πὸς ἀγαπημένους του, ὅπως ἔλεγε σὲ κι' αὐτός, ὅσο κι' ἂν εὐχεται ὁ πατὴρ «αἰωνία ἢ μνήμη» κι' ὅσο κι' ἂν δίνουμε μὲς τέτοια ὑπόσχεση, μεγαλόστομα, ἀπὸ πᾶνω ἀπ' τὸν τάφο πὸς θὰ τὰ κλείσει ὄλα!... Ὅποιος πιστεύει τὸ ἔναντι, ἢ θέλει νὰ γελᾷ τὸν ἑαυτὸ του με τὸ φέμμα, ἢ εἶναι ἀρρωστημένη ψυχὴ.

Τώρα στὴ φωτογραφία μὸς διακρίνονται δύο ἤρεμα, γέλαστὰ μάτια, ἀκακὰ τὸ γλυκὸ πρόσωπό του φαίνεται θαμπὸ, τυλεγμένο, χαμένο, στὴν ἀγλὴ τοῦ χρόνου, μισοσβυσμένο, στολισμένο με τὰ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά του καὶ τὰ ξανθὰ σγουρὰ γένεια του. Πιὸ καλὰ φαίνεται τὸ γερὸ κορμί του σφιγμένο στὴ μαύρη ζακέτα του, καὶ τὰ μακρὰ φαρδιὰ παντελῶνα του· τόνα χέρι τὸ στήριζε σὲ μαστοῦνι του, καὶ τ' ἄλλο ἀπένω σ' ἓνα μικρὸ τραπέζι ποῦχε ἀκουμπήσει τὸ μαῦρο σκληρὸ καπέλο του, δίπλα σ' ἓνα χοντρὸ βιβλίον, πὸς μὸς νάταν καὶ λεύκωμα φωτογραφιών.

Τὸ κεφάλι του φαίνεται νὰ γέρνει λίγο στὸ δεξί του ὦμο, καὶ τὰ χεῖλιά του τάνοιξε κάποια χαμόγελο, καὶ μὸς διαφαίνεται μὰ λεπτὴ εἰρωνία. Χαμογελάει ἴσως στὴ σκέψη τούτη: ποῖα ἐντύπωση θὰ χάνουν τ' ἀντίτυπα αὐτὰ τῆς μορφῆς του, σκορπισμένα σὲ φίλους καὶ γνωστοὺς; τί σκόλια θὰ προκαλέσουν, τί φεγάδια θὰ βροῦν στὰ κρυφά, καὶ τί ψεύτικα κολακευτικὰ λόγια θ' ἀκούσουν στὰ φανερά ἀπ' ὄλους. Ἔτσι εἶναι. Λοιπόν, αὐτὸς πὸς τόσο ὄρατος φαίνονταν ἀντρας, πόσο πιὸ ὄμορφο θάταν βέβαια παιδί.

Τὸ σπῆτι μας, τὸ σπῆτι πὸς γεννήθηκε ὁ πατέρας μου κι' ὁ παππούς μου, τὸ πατρογονικὸ μας, πὸς δὲν ἀξιώθηκα νὰ γεννηθῶ καὶ γώ, ἦταν ἓνα μεγάλο δίπατο, σπῆτι με κάμαρες, μ' αὐτὴ μπροστά, σκεπασμένη με κληματαριά καὶ σπαρμένη μ' ἀρχαῖα κολονάκια, κιονόκρανα, κι' ἄλλα κομμάτια σκαλιστὰ μάρμαρα, κι' εἶχε χτισμένο στὸ ὑπερῶνο τῆς μεγάλης ἀμαξοπορτῆς του καὶ ποῖο μικρὸ ἀγαλμα ἄκι κόρη, πὸς βρέθηκε στὰ θεμέλια δταν τὸ χτίσαν... Τὸ παλιὸ αὐτὸ ὄμορφο σπῆτι με τὴ μαρμαρένια βρουσούλα, σὲ μὴν ἀκρὴ τοῦ μικροῦ περιβολιοῦ, καὶ τὰ τρία μεγάλα κυπαρίσια πὸς ἰσχοσκέπαζαν τὴν πλακόστρωτη εἰσοδὸ του, βρισκόταν στὸ Ροδακίον. Ἐκεῖ κάπου μετὰ τὸ μετοχιοῦ τῆς

Πεντέλης, ποῦχε καὶ τὴ μικρὴ ἐκκλησοῦλα, τὴν Ἁγία Δύναμη—ὄπαρχει ἀκόμη—καὶ τοῦ χώρου πὸς ὀψώνεται ἢ σημερινὴ Μητρόπολη—ὁ ὄμορφος κι' ἀκαλασθήτος αὐτὸς ὄγκος. Τότε, θάρρῶ, δὲν ὑπαρχε ἀκόμα. Μητρόπολη ἦταν ἢ Ἁγία Εἰρήνη.

Κοντὰ του καὶ γύρω εἶχε λίγα σπῆτια μερικὰ τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Πεντέλης, π' ἄλλα νοικιάζονταν κι' ἄλλα χρησιμοποιοῦσε ὁ ἡγούμενος· λίγα ἀρχοντόσπῆτια, πὸς τότε μπορούσε νὰ τὰ πῆ κανεὶς καινούργια, κι' ἀκόμα κάμποσα μικρόσπῆτια.

Πιὸ κάτω, ἐκεῖ πὸς, πρὶν ἀπ' τὴν ἐπανόσταση, ἦταν ὄμορφοι μαγαλάδες καὶ παλιά ἀθηναϊκὰ σπῆτια, εἶχαν τώρα γίνει χωράφια, κακοτοπιές, ρεμματιές κ' ἐρείπια, σκορπισμένα παντοῦ. Ἀν εἶχαν ἀρχίσει ἀκόμη οἱ Βαυαροὶ νὰ κινεστρέφουν καὶ νὰ ἰσοπεδώνουν. Ἐκεῖ κάπου, κοντὰ στὴ σημερινὴ πλατεῖα τῆς Μητρόπολης, ἦταν κάποι παλιὴς κάμαρες τριγυρισμένες ἀπὸ φραγκοσκῆς κι' ἀγριόχορτα, πὸς οἱ τοῖχοι τοὺς χρησιμοποιοῦν γι' ἀνακουφιστήρια τῶν ἀγαθῶν γειτόνων καὶ τὰ χαλάματα τοὺς γιὰ φωλιές τῶν νυχτεριδίων. Πιὸ καί, ἔτρεχε ἀστερευτὴ κάποια, παλιά κι' αὐτὴ, μισογκρεμισμένη βρύση. Ὅλος αὐτὸς ὁ τόπος, πὸς σήμερα θὰ πουλοῦσαν γιὰ πολλὰ ἑκατομμύρια, ἀνταλλάχτηκε κάποτε γιὰ ἓνα ζευγὰρι ἀσημοπιστόλες!

Ἀνέπαρη εἶχε μείνει μες ἀπ' τὸ κακὸ τῶν πολέμων πὸς ρῆμαζε τὴν Ἀθήνα ἐφτά χρόνια, ἢ Καμκαρέα ἢ Καπνικαρέα, ἢ ἐκκλησία, πὸς λὲν πὸς χτίστηκε ἀπ' τὴν Ἀθηναία αυτοκρατορία σὰ Εὐδοκία, τὴν Ἀθηναίδα· αὐτὴ εἶμεινε ὅπως ὄπαρχει καὶ σήμερα. Μάταια μερικὸι καλασθήτοι λάρτες τῆς εὐθυγραμμίας θέλησαν νὰ τὴ γκρεμίσουν, μ' ἐλαφρὰ σκευήθηση, «γιὰ ν' ἀνοίξει ὁ δρόμος». Οἱ χτίστες γκρεμίζοντουσαν κι' ἢ «χάρη τῆς» ἔμεινε ἀγγιχτή!

Ἡ ἐκκλησία δὲν ἀνήκε οὔτε καὶ τότε στὴ συνοικία τοῦ Ροδακιοῦ—οἱ Ροδακίωτες λειτουργοῦνταν στὸν Ἁγίον Σωτήρα (ἴσως στὴν Ἁγία Σωτήρα) τῆς Πλάκας, — μὰ, σὲ μὴν μεγάλη περιφέρεια κύκλο, αὐτὴ, εἴπαμε, εἶχε μείνει ἀκέραια, μὰς με τὸν Ἅγιο Δευτέρη—ἀγνωστο πὸς πῆρε αὐτὸ ὄνομα ἢ περικομψὴ ἐκκλησοῦλα πὸς τιμῶταν ἄλλοτε στὸ ὄνομα τῆς Παναγῆς Σώτειρας, ὅπως δὰ καὶ τὰ δύο τρίτα τῶν ἐκκλησιῶν τῆς παλαιᾶς Ἀθήνας.

Ἀπ' τὰ παλιά σπῆτια τοῦ Ροδακιοῦ, κανένα, φαίνεται, δὲν ἔχει μείνει ἀκέραιο κι' ἀπείραχτο: ὅσα δὲν εἶχαν καταστραφεῖ τέλεια, ξαναχτίστηκαν ἔπειτα, ὅπως κι' οἱ παλιὲς ἐκκλησίες: με τὴ διαφρὰ πὸς αὐτὲς μασκρευτήσαν με τοὺς νεωτερισμοὺς πὸς τοὺς ἔκαμαν διάφοροι ρηξικέλευθο ἐπίτροποι, ξένοι βέβαια πρὸς τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ὄμορφιά τῆς,

καὶ γενικὰ ξένοι πρὸς τὴν ἀντίληψη τοῦ καλοῦ.

Σὰν τέλειωσε καμμιά φορὰ ὁ πόλεμος καὶ τὸ κακὸ, σὰν ἐλευθερώθηκε ὁ τόπος ἀπ' τὸν Τούρκο καὶ ξεσκαλωθήκαμε, γύρισε κι' ὁ παππούς μου με τὴν φαμίλια του ἀπ' τὴν Αἴγινα—τὴν εἶχε πάει ἐκεῖ μὰς μ' ὄλους ἄλλους μπόρσαν νὰ κάμουν τὸ ἴδιο· ἐκεῖ ἦταν τὸ φυσικὸ καταφύγιο, ἀπ' τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους, νὰ συμμαζευτὴ στὸν τόπο του, νὰ δῆ τι θὰ γίνη. Ἦρε ὅμως τὸ σπῆτι του καημένο, μισογκρεμισμένο, ρεῖλιτο, κι' ἄλλους νοικοκυραίους στὸν τόπο του. Τρόμαζε νὰ ἐλευθερωθῇ κι' ἀπ' αὐτούς. Ἐφτιαξε μὴν καμαροῦλα πρόχειρα στὴ χορταριασμένη ἀγλή, κι' ἔπειτα ξαναῦψωσε τὸ παλιὸ ἀρχοντικὸ του σπῆτι.

Σ' αὐτὸ τὸν βοήθησε κι' ὁ πιστὸς τοῦ σὸντροφος (πὸς νὰ πῆς ὄλο τὴν ἄγια ψυχὴ;) ὁ Κωνσταντῆς ὁ Ἀράπης. Τὸν εἶχε ὄσοις κάποτε στὴν ἐπανόσταση ἀπὸ σφαγή, με κάποιια συμπλοκὴ ποδῆνε καὶ κάτω στὸν Ἀνάτο, κι' ἀπὸ τότε ὁ Ἀράπης προσκολλήθηκε κοντὰ του ἀχώριστος, σκλάβος, πιστὸς «σὰν ἄλλη του σκιά».

Βαρύστηκε κίβλας ἔπειτα, κι' ἀπὸ Ἀσλάνης ἔγινε Κωνσταντῆς Νεοφώτιστος. Τοῦ ὄδωκαν ὄνομα τοῦ νεομάρτυρος Ἀθηναίου, τοῦ ἀγγελοπρόσωπου ἐκείνου παιδιοῦ, πὸς, γιὰ νὰ μὴν τρυκέψη, ἀποκεφαλίσθη, ἀπὸ κκοὸργο δήμιο, ἐκεῖ πέρα στὶς Κολόνες. Τούρκος, φανατικὸς, μαῦρος, ἀναχωρητῆς, πὸς ἀσκήτευε σὲ κάποια φωλιά, χτισμένη στὴν κορφή τῆς ἀκρῆνης ἀνατολικομσημβρινῆς κολόνας, εὐλογοῦσε τὸ ἀνίδεο ἔργο, καὶ τὸ θεῖο αἷμα, τὸ ἄλικο τοῦ τρυφεροῦ πλάσματος ἔδαρε τὰ λευκὰ μάρμαρα, καὶ ἢ χαριτωμένη ἀγγελικὴ κεφαλὴ του κυλιόταν ἀπνοη, με τὰ γαλανὰ μάτια κλυσημένα καὶ θολὰ, κάτω στὸ δόρορο.

Ὁ Κωνσταντῆς αὐτὸς, ὁ «ἀράπης μας», στάθηκε πάντα τὸ δεξί χέρι τοῦ παπποῦ μου.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΦΩΤ. ΛΕΛΟΥΔΑΣ

ΑΡΡΩΣΤΟΣ, ΣΤΟ ΤΑΒΑΝΙ

Ἄρρωστος. Στὸ ταβάνι, ὄλη τὴν ὄρα, τρέχουν οἱ ζωγραφίες, στρφογοῦνται. Δυὸ βῶδια, πὸς μ' ὄμυ ἄγρια σκίζουν, ζευγμένα, τὸ χωράφι, βλέπω τώρα...

Ὁ βοῦδολάτης, πὸς ὄλο τὰ κεντρίζει, τὰ κολοῦθαίε ὄχρὸς καὶ κυρτωμένος. Θὰ σωριαστὴ κάποι σιγμὴ ἐξανημένος κι' ἢ ζωγραφία θὰ πάψει νὰ γυρῆσει.

Ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ζωγραφιῶν πὸς με ζαλίζει!

Τὰ ἐξανημένα μάτια, πὸς θαμπώνουν, τὸ βλέμμα τοὺς σαθρὲς πάντα καρφούνουν. Ἡ ζωγραφία, πὸς ἀπανα γυρῆσει, ζητὰ μ' ὄμυ—θαρρῶ—νὰ ξεκολλήση, δεμένο καὶ μονάχο νὰ μ' ἀφήσει...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ BRUYÈRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Κι' ὄργανωσαν ἀμέσως ἓνα τρελλὸ κυνηγῶτο.

Τόσο τρελλὸ, ὅσο τὴν ὄρα τοῦ φαγητοῦ ὄλοι ἦταν πεθαμένοι ἀπὸ κούραση καὶ δὲν εἶχαν διάθεση νὰ κάμουν κανένος εἶδους ἀταξία. Με τὴν τελευταία μπουκιά, τὰ παιδιὰ πῆγαν στὶς κρεβατοκάμαρές τους, καὶ σὲ λίγο βαθὺς ὄπνος εἶχε κυριεύσει ὄλους τοὺς μικροὺς μας ἤρωες.

Γ.

Μόλις ξύπνησαν τ' ἄλλο πρωτ, τὰ τρία κοριτσάκια εἶδαν μπροστά τους τὴ Ζωή,

«Θέ μου! φώναξε ἢ θειά, σὲ τί χάλια ἔχετε κατανήσει!...» (Σελ. 474, στ. α')

πὸς μὸς τάντυσε, ἀντὶ νὰ τὰ χτενίσω ὅπως χθὲς, τοὺς ἔπλεξε τὰ μαλλιά τους σὲ δύο σφιχτὲς κοτσίδες κι' ἔδεσε τὴν καθεμιά, στὴν ἀκρὴ, μ' ἓνα μαῦρο κορδονάκι.

— Καλέ, τί κανεὶς αὐτοῦ, Ζωή; διαμαρτυρήθηκε ἢ Μαγδαληνή.

Ἡ Ζωή ἔπνιξε τὰ γέλια τῆς κι' ἀπάντησε με σοδαρὸ ὄφος:

— Αὐστηρὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου Βαρνάβα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀναστενάξε, ἀλλὰ δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίσταση. Ἦταν ὄπακουη, πράγμα πολὺ καλὸ γιὰ ἓνα κοριτσάκι στὴν ἡλικία τῆς. Συγχρόνως ὄμως ἦταν καὶ φιλάρεσκη, ὄ, φοβερά φιλάρεσκη, κι' ἢ ἀπογοήτευσή τῆς ἦταν μεγάλη, δταν εἶδε στὸν καθρέφτη τὴ μορφή τῆς με τὸ χτενίσμα πὸς εἶχαν κάνει.

— Εἶμαι φριχτὴ! φώναξε. Ποτὲ δὲν θὰ τολμήσω νὰ παρουσιαστῶ σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

— Τότε, δεσποινίς, θὰ μένετε κλεισμένη μέσα στὸ δωμάτιό σας. Μέσος ὄρος δὲν ὄπαρχει.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἀναστενάξε, χωρὶς ν' ἀπαντήση. Ἡ Ζωὴ τῆς φοροῦσε κίβλας τὴ μακρὰ μπλε ποδιά, τὴν κλειστὴ ὄς τὸ λαμῶ, καὶ τῆς ἔβαζε στὰ πόδια τῆς τὰ σανδάλια, πὸς στερεώνονταν στὸ πόδι με σταυρωτὰ κορδόνια. Οἱ ἀδελφές τῆς, με τὴ σειρά τους, φόρεσαν τὴν ἴδια στολή.

Καὶ ὄστερα κι' οἱ τρεῖς τοὺς κοιτάχθηκαν ἀπόγνωση.

Τὶ εἶχαν ἀπογίνει οἱ κομψές, μικρές Παρισινές τῆς πρώτης μέρας;... Στὴ θέση τοὺς ὄπτηρχαν τώρα τρία κοριτσάκια, χωμένα μέσα σὲ μακρὲς ἄχαρες ποδιές, πὸς σὲ κάθε ὄμο τους ἔπεφτε κι' ἀπὸ μὴν σφιχτὴ κοτσίδα, με τὰ πόδια τοὺς ζυπόλγητα μέσα σὲ ἀκομψὰ σανδάλια. Καὶ γιὰ συμπλήρωμα, κάθε μὴν φοροῦσε στὸ κεφάλι τῆς ἓνα πελώριο, βούρλινο καπέλο. Ἰδιο μ' αὐτὰ πὸς φοροῦν οἱ πρόσκοποι.

— Φρίκη! φώναξε ἢ Μαγδαληνή.

— Φρίκη! ἐπανέλαβαν οἱ μικρότερες. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὸς εἴμαστε ἀγόρια...

Καὶ τὰ δάκρυα, ἀρχισαν νὰ τρέχουν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ἡ Ζωὴ τίς λυπήθηκε.

— Ἐλάτε, ἔλάτε, μικροῦδες μου, εἶπε ἢ καλόκαρδη κοπέλλα, δὲν πρέπει νὰ κλαίτε τόσο πολὺ. Σκεφθῆτε τί βολικά θὰ εἴσατε μ' αὐτὰ τὰ φορέματα.

— Ὄ, ἂν μὰς ἔβλεπε ἢ μαμμὰ μας! ἔκλαιγε με λυγμοὺς ἢ Μαγδαληνή.

— Ἄν σὰς ἔβλεπε ἢ κυρία μητέρα σας, θὰ ἔλεγε ἀπλοῦστατα, ἔτι ὁ κύριος ἔκανε πολὺ καλὰ νὰ σὰς ντύσῃ ἔτσι, μὴ καὶ τὰ φορέματά σας εἶναι σύμφωνα με τὴ Ζωὴ πὸς κάνετε τώρα. Βρισκόμαστε

ὄπακός, γιατί εἶναι ὁ ἀδερφός σας ὁ πρῶτος, καὶ ξέρετε καὶ περισσότερὸ ἀπὸ αὐτὸς!

— Μὰ τὴν ἴδια μέρα δὲ γεννηθήκαμε; φώναξε τότε ὁ Νάνης. Δὲ μὰς λέγατε πῶς μετὰ τὸ Μίμη ἦμασθε δίδυμοι;

— Ναι, δίδυμοι. Γεννηθήκατε τὴν ἴδια μέρα. — Ὡ τοῦ Ἀπρίλη, ἀν ἀγαπάτε, — ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἴδια ὄρα. Ὁ Μίμη γεννηθῆκε πρῶτα, κι' ὕστερα ἐγώ. Κι' ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ σὰς γνωρίζουμε καὶ νὰ μὴν κάνουμε καμμιά περδεψιά, — μοιάζατε κιόλα, ὅταν ἦσασθε μωρά, σὰ δυὸ κεράσια μ' ἐνωμένο κοτσάνι. — σὰς βλάψαμε αὐτὰ τὰ δυὸ μετάλλια μετὰ τὸ νόματά σας — Δὴ μὴ τριος καὶ Ἴω-άννης. — Ἐ, ὕστερα ὁ Δημήτριος, ποὺ μεῖς τὸν λέγαμε Μίμη, ἔγεινε Δῆμης. Δὲν περᾶζει τῶρα ξαναγίνεται Μίμη!

Ἔτσι ἔμαθα γιατί φοροῦσα ἕνα «βαφτιστικὸ» ποὺ ἡ Νίνα δὲν εἶχε ἰδεῖ ὁμοιο σὲ κανένα παιδί.

(Στὸ ἐρχόμενο τελεῖται)

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΒΑΣΑ κι' ἐγὼ τὸ γράμμα τῆς φίλης μας μετὰ τίς ἐντυπώσεις τῆς ἀπὸ τὴν ἀξέχαστη κηδεῖα τῶν δεκάξη ἀγγλῶν ναυτῶν στὸ Βόλο. Καὶ σημείωσα τὴ σύγκριση ποὺ κάνει μεταξὺ ἀγγλῶν κι' ἐλλήνων στρατιωτῶν. Οἱ Ἄγγλοι, λέει, εὐτραφεῖς, ροδοκόκκινοι, καθαροί. Οἱ Ἕλληνες ἀτροφικοί, κίτρινοι, ἀκάθαρτοι. Καὶ προσθέτει καὶ τοῦτο ἡ παρατηρητικὴ φίλη μας: ἐνῶ οἱ Ἄγγλοι πήγαιναν μετὰ τὴν πρέπουσα τάξη, εὐκοσμία καὶ σοβαρότητα, οἱ Ἕλληνες ἀπὸ πίσω τῆς «σαχυλιάρικαν». Εἶναι ἡ λέξη τῆς. Κι' ἡ λέξη αὐτὴ λέει πολλὰ! Δείχνει ὅλη τὴν εἰκόνα μὰς συνοδείας ἀπὸ στρατιώτες, ποὺ πηγαίνουν ἄταχτα, ἀκοσμία, ποὺ ξεχύνουν πῶς ἀκολουθοῦν κηδεῖα, καὶ μιλοῦν μεταξὺ τους καὶ χασοκογελοῦν. Ἡ διαφορὰ λοιπὸν ποὺ χτύπησε στὰ μάτια τῆς φίλης μας καὶ τὴν ἔκαμε νὰ ἀιστανθῆ μιὰ πατριωτικὴ, νὰ ποῦμε, ντροπῆ, δὲν ἦταν μόνο στὸ σῶμα καὶ στὰ ρούχα ἦταν καὶ στὴν ψυχὴ, στὸ ἠθικόν: Οἱ καθαροί, οἱ εὐτραφεῖς, οἱ ροδοκόκκινοι ἄνθρωποι εἶχαν καὶ συναίσθησιν τῆς θέσης τους, τῆς περιστασίας, τοῦ χρέους τους: οἱ ἀκάθαρτοι, οἱ ἀτροφικοί, οἱ κίτρινοι, δὲν εἶχαν τὴ συναίσθησιν αὐτῆ. Πολλὴ μεγάλη διαφορὰ, ἀλήθεια!

Ἡ Διάπλασις, στὴν ἀλληλογραφία τῆς, προσπάθησε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ καὶ νὰ τὴ δικαιολογήσῃ σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ μὰς κἀνῃ πιά τόσο θλιβερὴ ἐντύπωσιν. Οἱ Ἄγγλοι, λέει, εἶναι πλούσιοι: οἱ Ἕλληνες εἶναι φτωχοί. Οἱ Ἄγγλοι, ποὺ

καὶ στρατιώτες, ἔχουν τὰ μέσα νὰ καλοτρῶνε, νὰ πλένουνται, νὰ συγκαλλάζουν. Οἱ Ἕλληνες, οἱ φτωχοί, μόλις καὶ μεταβίβας ἔξοικονομοῦν ψωμί καὶ προσφάι, κι' οὔτε μπλόικα ρουχα ἔχουν, οὔτε σαποῦνι, οὔτε νερό. Φυσικὰ λοιπὸν ἐκεῖνοι εἶναι καλοθρεμμένοι, κίτρινοι, δυνατοί, καθαροί: κι' αὐτοὶ κίτρινοι, ἀδύνατοι, ἀσθενικοί, ἀκάθαρτοι. Ἡ Διάπλασις θύμισε καὶ τὴν ἐλογοσύνην, ποὺ μὰς τιμῆ μετὰ τὴν φωμασίωση, εἶναι οἱ δυὸ μαστίγες τῆς χύρας μας. Κι' αὐτὸ πάλι ἀπὸ τὴ φτώχεια. Γιατί δὲν ὑπάρχουν τὰ μέσα νὰ ξεραθοῦν τὰ ἔλη, νὰ ἐξηγυανθῇ ὁ τόπος, ἢ νὰ βρῶσιν περὶ θάλασσαν οἱ ἀρρωστοὶ κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν μιὰ προδιάθεσιν. Οὔτε νοσοκομεία, οὔτε οὐανοτόρια, οὔτε κἀτοιμίες μετὰ ὑγιεινοῦς ὄρους, οὔτε διαίτα προληπτικὴ, οὔτε γυμναστικὴ, οὔτε ἐξοχὴ, οὔτε λουτρὰ. Λίγοι ἄνθρωποι, στὴν Ἑλλάδα, μποροῦν νὰ τᾶχουν αὐτὰ. Στὴν Ἀγγλία ὅμως, καὶ σὲς ἄλλες πολιτισμένες χῶρες, τᾶχουν οἱ περισσότεροι, τᾶχουν σχεδὸν ὅλοι.

Καὶ τὸ ἠθικὸ λοιπὸν: μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ; Βεβαιότατα! Μήπως ἡ σωματικὴ εὐεξία, ἡ σωματικὴ ὑγεία, δὲν εἶναι καὶ ψυχικὴ; Κι' ἀκόμα: μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ ἄνθρωπος χωρὶς γράμματα, χωρὶς ἀνατροφή; Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ χρειάζονται μέσα, χρήματα, ὅπως καὶ γιὰ τὸ φαί καὶ γιὰ τὰ δα. Σὲς πλοῦσιες, σὲς πολιτισμένες χῶρες, ὅπου τὰ μέσα ἀφθονοῦν, ὅλα οἱ πολῖτες περνοῦν τὴν παιδική τους ἡλικίαν στὸ σχολεῖο. Καὶ σὲ τί σχολεῖο; τέλειο! Οἱ ἀγράμματοι, οἱ ἀναγράβητοι, μπροστὰ στοὺς γραμματισμένους, εἶναι ἐλάττωτοι. Ἐδῶ ὅμως στὴν Ἑλλάδα, ὅπως δείχνει ἡ στατιστικὴ, ἡ ἀναλογία τῶν ἀναγράβητων εἶναι σχεδὸν 40 τοῖς ἑκατόν! Αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι δημοσίαι ἐκπαίδευσις, γιὰ τὸ λαόν, δὲν ὑπάρχει. Εἶναι προνόμιον γιὰ ὀρισμένες τάξεις, προπάντων σὲς πόλεις: οἱ φτωχοὶ τάξεις τῶν πόλεων, κι' οἱ χωρικοὶ, οἱ ἀγρότες, μένουν ἀγράμματοι. Καὶ τί «συναίσθησιν», τί συμπεριφορὰ, τί τάξιν, μπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένει ὕστερα ἀπὸ ἄνθρώπους ποὺ δὲν ἔμαθαν τίποτα, παρὰ τὸ πολὺ νὰ κουτοσυνείδητον μιὰν ἐφημερίδα ἢ ἕνα ληστρικὸ μυθιστόρημα;

Ὁλ' αὐτὰ μὰς δείχνουν πόσα πράγματα λείπουν ἀκόμα ἀπὸ τὸν τόπον μας, καὶ πόσα χρόνια πρέπει νὰ περάσουν γιὰ νὰ γίνου. Ὁ «πολιτισμός», βλέπετε, δὲν εἶναι πρᾶγμα ποὺ κατορθώνεται ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Αἰταιεὶ χρόνον μακρόν. Γιὰ νὰ πολιτισθῇ ἕνας λαός, πρέπει πρῶτα νὰ ἐλευθερωθῇ. Ἐπειτα νὰ πλουτίσῃ, ἔπειτα νὰ ρυθμισθῇ τὴ ζωὴ του κατὰ τὰ πρότυπα τῶν πολιτισμένων. Ἐμεῖς, ἐδῶ κι' ἑκατὸ χρόνια, ἐλευθερωθήκαμε: ἀλλ' οὔτε πλούτισαμε ὅσο ἔπρεπε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα,

οὔτε, πολλὸ λιγότερο, ρυθμίσαμε τὴ ζωὴ μας. Αὐτὸ γίνεται τῶρα: καὶ γίνεται σιγά-σιγά. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πῶς ἂν συντρέξουν κι' εὐνοϊκὲς συνθήκες, ἢ καλύτερα: ἂν δὲν παρουσιασθοῦν τόσο δυσμενεῖς ποὺ νὰ ἀνακόψουν τὸ ἔργον, — μετὰ δυὸ-τρὴς αἰῶνες ἀκόμα κι' οἱ Ἕλληνες, ὁ λαὸς ἐγγὼς, θὰ εἶναι τόσο αὐτραφεῖς, ροδοκόκκινοι, καθαροί καὶ ἠθικῶς διαπλασμένοι, ὅσο κι' οἱ σημερινοὶ Ἄγγλοι. Ἀς μὴ γυρεύουμε τὰ δύναται, ἂς κάνουμε τὸ χρέος μας γιὰ τὸ μέλλον, καὶ προπάντων ἂς ἔχουμε ὑπομονή, Μὲ τὸν καιρὸ θὰ γίνῃ μέλι κι' αὐτὴ ἡ ἀγουρίδα...

Μερικοὶ τῶρα θέλουν νὰ ποῦν, — ἂς τὸ μάθουμε κι' αὐτό, — πῶς εἶμαστε φύσει κατώτερη φυλὴ, ἀνατολίτικη ράτσα, κι' ὅ, τι νὰ κάνουμε, δὲ θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ φτάσουμε μιὰ ἀνώτερη, εὐρωπαϊκὴ. Κι' ἀκόμα, πῶς τὸ θερμὸν κλίμα δὲν εἶναι τόσο κατάλληλον γιὰ τὸν πολιτισμόν, ὅπως εἶναι τὸ ψυχρὸν τῶν Ἐυρωπαϊκῶν, τῶν βορεινῶν, ποὺ γι' αὐτὸ εἶναι κι' οἱ πῶς πολιτισμένοι. Δυσκολεύονται νὰ τὸ παραδεχθῶν. Τὸ κλίμα ἐδῶ δὲν ἀλλάξε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα κι' ὅμως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες παρουσίασαν στὸν κόσμον τὸ μεγαλύτερον πολιτισμόν. Ἀλλὰ κι' ἡ φυλὴ εἶναι ἡ ἴδια. Τὸ μαρτυροῦν ἡ γλῶσσα, οἱ λαϊκὲς δοξασίαι, οἱ παραδόσεις. Μπορεῖ, μέσα στοὺς αἰῶνες, νὰ ἀνακατεῦθη καὶ μ' ἄλλες φυλές, ἀλλὰ πῶς ἀπορρόφησε, τίς ἐξελλήνισε κι' αὐτές. Κι' ὁ πυρήνας μένει. Γι' αὐτὸ μποροῦμε νὰ χύουμε πεποίθησιν στὸ μέλλον.

Ἄλλο μειονέκτημα θεωρεῖται ἀπὸ πολλοὺς κι' ἡ ἀριθμητικὴ μας μικρότης. Τί εἶναι, ὅσος λένε, πέντε-δέκα ἑκατομμύρια Ἕλληνες, μπροστὰ στὰ τριάντα, τὰ σαράντα, τὰ ἑκατὸ ἄλλων ἔθνων; Μιὰ χούφτα ἄνθρωποι, σ' ἕνα μικρὸν τόπον, τί νὰ σοῦ κάμουν; — Κι' ὅμως! Ὑπάρχουν σήμερον στὴν Ἐυρώπη κράτη ποὺ δὲν ἔχουν πολλὸν περισσότερους κατοίκους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ποὺ ἔχουν φτάσει στὸ λαμπρότερον πολιτισμόν. Ἡ Δανία π. χ., ἡ Ὀλλανδία. Ἐκεῖ-πέρα ἡ ζωὴ εἶναι ρυθμισμένη σὰ ρολόι, ἡ τάξιν κι' ἡ ὑγεία βασιλεύουσι, ἡ ἀνεσθία εἶναι γιὰ ὅλους, καὶ τὰ γράμματα ἀντιδοῦν, κι' οἱ τέχνες ἀκμάζουν. Τί ἄλλο εἶναι πολιτισμός; Καὶ γιατί ἕνα τέτοιο πολιτισμὸν δὲν θὰ μπορέσῃ μιὰ μέρα νὰ παρουσιάσῃ κι' ἡ μικρὴ μας πατρίδα;

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΡΩΝ ΠΗΤΑ 80.

Διόχνης τίς μαῦρες σκέψεις ἀπ' τὸ νοῦ σου ποὺ παίρνουν νυχτερίδας τὸ φτερόν. Κι' ὅλο πετᾶν κοντὰ στὴν συμφορὰ... Καὶ μέσα στὴν ἐλπίδα ἀποσολοῦσόν, Νὰ ἴδῃς πῶς δὲν ἐχάθηκε ἡ χαρὰ. GHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟΜΟΙ - ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ - ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ...

Ξέρω κάποιον χέρι Πού μὰς ὀδηγεῖ, Παραδείσια μέρη Δείχνει μὰς στὴ γῆ.

Ξέρω κάποιον ἀστέρι Λαμπρὴ πηγή, Πού στὸ νοῦ μὰς φέρει Φρεσὴν ἀγνή.

Ξέρω κάποιον ταίρι Πού μὰς στὴ σιγή, Μὰς γλυκοπροφέρει Λόγια μὲ στοργή.

Κι' ὅποιος ἄλλος ξέρει Νὰ θαυμαστοῦνη, Σὰν τὸ καλοκαίρι Τὸ σχολεῖο ἀγεῖ, —

«Διαπλάσεις» αἶρει Κι' ὅλα καταργεῖ, Δίχως χασομέρι Ἴσως καὶ μ' ὀργή,

Τὰ βιβλία τᾶλλα... Ἄλλως, — νὰ τὸ ξέροι — Τρίβει τὴν καυκάλα Σὰν λαγὸς τὴ φτέρη!

Πάνθεια Ἀβραδάτου

ΕΖΜΠΕΤ - ΕΛ - ΟΥΩΣΤ

Δὲν ἦταν καὶ τόσο μεγάλο τὸ χοριό. Ἐμεῖς μέσα σ' ὅλη κείνη τὴν ἀραπιά, ἦμασαν ἡμοναδικὴ οἰκογένεια εὐρωπαϊκῶν. Ἔχε ἀτελείωτα στράγγια μαπαμάκι, ρίζι καὶ φασόλια. Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν ἤξερα ἄλλο ἀπ' αὐτὰ τὰ εἶδη. Τὸ μᾶτι μου ἀναπαύονταν, σὰν ἔβγαίνα ἢ στὸ μπαλιόνι ἢ στὴν ταράτσα, σὲς ἴδιες πάντα εἰδήσεις τίς μονότονες. Ὅμως τίς ἀγάπαγαν πολλὴ τὰ ἐφᾶτά μου χρόνια ἀντὲς τίς ἐχούσεις. Ἄλλ' ἀγάπαγα καὶ κάτι ἄλλο: Τὸν Ἄμπτον καὶ τὸν Μουγκιάν. Ὁ κρῶτος ἦσαν λατρεῖς καὶ ἀδύνατος καὶ ὄχι τόσο μελαγχόλιος ὅπως ὁ Μουγκιάν καὶ ὅμως τοῦτος δὲ φοροῦσε πάντα μιὰ σκούρα γκελεμπιά, χρώμα λουλάκι. Ἐσακωνότουσαν πάντα οἱ δυὸ τους. Ἐγὼ συμπαθοῦσα πῶτερον τὸν Ἄμπτον ἂν καὶ ἦτον λίγο κακός. Ὁ καίμενος ὁ Μουγκιάν πάλι δὲν ἔβλεπε ἀπ' τὸ ἕνα μᾶτι, εἶχε ὅμως τόσο καλὴ καρδιά, κρᾶγμα ποὺ δὲν μποροῦσα ἐγὼ νὰ τὸ καταλάβω, καὶ τοῦ σκάρωνε συχνὰ πολλὴ ἀσχημὲς δουλειά. Ἡμονία τόσο κακιὰ, ποὺ μιὰ μέρα, γιὰ νὰ κἀνω χάρη, ἔδεσα ἕνα σκονὶν στὸ περὶ τῆς εἰσοδοσίας κάτω, ἀπ' τὴν μὴν ἀρχὴν ὅς τιν ἄλλη. Ἔχε ἀπόστασιν μιὰ πιθαμὴ πᾶνω ἀπ' τὸ ἔδαφος, καὶ λογαριαζα πῶς μὲς τὸ σκοτάδι δὲ θὰ τὸ δῆ καὶ θὰ σκοτεῖται νὰ πέσῃ. ἤξερα πάντα ποῖαν ὄρα ἐχότανε καὶ στράβηκα στὸ μπαλιόνι, στὸ καφεδί, εὐλόγον μπαλιόνι ποὺ ἔβλεπε στὴν εἰσο-

δο. Περίμενα ὅπου ἦθε ὁ Μουγκιάν. Ὅπως τὰ λογαριαζα, μπερδεῖαν τὰ πόδια του καὶ κωλύσθηκα χάρη. Ὅμως ἐνοήσασα συγχρόνως καὶ τὸν κρῶτον κάποιον πιάτου ποὺ ἔσπασε. Τρέχω ἀμέσως κάτω, μὰ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μαζευτοῦν ἀπ' τὸ χῶμα...

— Ἀχ, γιὰ Σίτ, ποὺ εἶπε μετὰ τὴν ὀδὴν, Δὲ λυπάμαι τὸ πιάτο, μὰ ἦταν γεμάτο ὀδία καθαρῶς καὶ φιστίκια. Ἡ καίμενη ἡ Ναζίρα μαδάσσε καὶ δυὸ τρεῖς χουρμάδες ἀπ' τοὺς κόκκινους. Πού νὰ τοὺς βροῦμε τῶρα δὲ στὰ χῶματα!... Ἀχ τί κοίμα, γιὰ Σίτ, καὶ δὲν ἦταν κἀθόλου στυφαί...

Ἀνέβηκα μὲ φοδρὸκα κἀνω. Βάδηνκα ἀπὸ τότε νὰ μὴν ξενακᾶνω τέτοιες γκάφες. Καὶ γιὰ νὰ μὴ μετὰ σκρῶχνει ὁ περὶ αὐτὸς, ἔκανα πῶτερον παρὰ μετὰ τὸν Ἄμπτον. Αὐτὸν πάλι, ἐνῶ τὸν ἔλεγον ὅλοι κακός, ἐγὼ τὸν ἔβριονα πολὺ καλὸν κι' εὐχάριστον. Δὲν ἦταν ἀπ' τὸ ἔξοικον-ἐλ-Οὐώσσε, ἀλλ' ἀπὸ ἕνα ἄλλο μακρινὸν χοριό. Κι' ἔπειτα αὐτὸς ἀνῆκε σὲ μιὰ φυλὴν μετουβρίων. Αὐτῶν μίζοιταν γιὰ τὴν κακία τους. Ὅμως ἐγὼ ἔκανα μετὰ καλὸν ἐνθουσιασμόν παρὰ μετὰ τὸν Ἄμπτον.

Ἐπειρα τὸ ἄσπρο σκουφάκι του καὶ τὸ φοράγα συχνά, καὶ δὲ φοβόμουν ποτὲ νὰ κολλήσω ψείρες, γιατί ἦταν πολὺ καθαρός. Καὶ ὅταν μετὰ πῆγαινε περὶ αὐτό, μετὰ τὸ γαῖδουράκι (εἶχε τόσο ὀμορφὴ μὲ τὸ ἔξοικον-ἐλ-Οὐώσσε) κοίταζε μετὰ περὶ φρονιάκα μὲς τὸ ποτάμι, τὴν ψηλὴν, λευκὴν του σιλουέτα — γιὰτί αὐτὸς φοροῦσε ἀσπρὴν γκελεμπιά. Ἐπειτα στὸ τεταρωμένο καὶ λατρετὸν πρόσωπόν του δὲν εἶχε κἀθόλου μουστάκια καὶ γένεια, ἐνῶ ἐκεῖνος ὁ Μουγκιάν...

Ἐπειρα ἀπὸ λίγα χρόνια, φτάσαμε ἀπ' τὸ ἔξοικον-ἐλ-Οὐώσσε καὶ πῆγαμε σ' ἕν' ἄλλο μακρινὸν χοριό. Ἐκεῖ ἄλλαξαν τὰ πράματα. Ἔχε παρόμοιον πάντα καὶ γρῆνοζα ὅλη τὴν μέρα. Νοστάλησσα τὰ πρῶτα μέρη καὶ ἤθελα νὰ τὸ σκάσω. Μ' ἔδεσαν τότες μὲ ἕνα σκονὶν στὸ σῖδερον τοῦ κρεββατιοῦ καὶ μ' ἔφρασαν μοναχὴ μου στὴν κάμαρα. Ἐκαίγα ἀπὸ νοσταλγία καὶ ἡσυχάσα μόνο σὰν φύγαμε ὀριστικὰ γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Πέρασαν λίγοι μῆνες καὶ μιὰ μέρα εἶπαν στὸ σπῆτι πῶς ὁ καίμενος, ὁ καλὸς μὰς ὁ Μουγκιάν πέθανε.

— Καὶ ὁ Ἄμπτον τί γίνεται; ρώτησα μ' ἀγωνία.

— Αὐτὸς θὰ τουφεκισθῇ, σὰν τὸν κἀσουν, γιατί ἦταν μὲς τὴν συμμορίαν τῶν μετουβρίων, ποὺ ἔσφαξαν τοὺς Εἰρηναίους...

Ἀπὸ τότε θόλωσε μὲς τὸ νοῦ μου ἡ εἰκόνα τοῦ καλοῦ Ἄμπτον. Τὸ σταγνὸν καὶ ἀνεκφραστον πρόσωπόν του ζωγραφίσθηκε μὲς τὴ φαντασία μου μετὰ σκωτεινὰ χρώματα ποὺ κακοῦγον. Πανταχό Παιδῶν

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Στοῦ βράχου μὰς τρέπα ἕνα λουλούδι φύτρωσε. Ἦταν τόσο ὀμορφο μὲ τὸ ὄμορφον του πέταλα μέσα στὴν ἀκλήρῃ πέτρινη γλάστρα του! Σήκωνε στὸν οὐρανὸν τὰ λατὰ του φύλλα καὶ ἔμοιαζε τόσο εὐχάριστον ἀπὸ τὴ ζωὴ του! Ὁ ἀέρας τὸ χάζιδεγε γλυκὰ κι' ὁ ἥλιος τὸ ζέσταινε τόσο καλὰ ὡ, καί, ἦταν ὡραῖα ἡ ζωὴ τὴν ἔκασθη κείνην χειμωνιάτικη μέρα. Ἀγέμονο! Δὲ βιάσθηκα πολὺ ἡ εὐτυχία του. Τὴ νύκτα, τὸ ποσυχρό κρῶν τὸ πάγωσε, ὁ ἀέρας σηκώθηκε, δυνάμωσε, δὲ σεβίστηκε τὸ λεπτό καὶ χωρίς προφύλαξιν λουλούδι, τὸ λυγίσσε, τῆσπασε.

Τὸ ἄλλο πρῶτὸ ἡ μέρα ξαναγίνε ὡραῖα, ὅλα ἦσαν στὴ θέσιν τους ζωηρά, φανταχτερά, μὲν τὸ ὡραιότερον, τὸ μικρὸ λουλούδι ἔλειπε.

ΓΙΑ ΓΙΑ ΚΑ

Ἦσαν μιὰ μουντή, σκοτεινιασμένη ἀγνή, ποὺ σφράγιζε γιὰ πάντα τὰ μάτια σου καὶ σφίχτηκαν ὅλες οἱ ψυχὲς ἀπὸ πόνο.

Πόσο ἐκλαμα, γιαγιάκα, πόσο πόνεσα, ποὺ δὲ θὰ ξεναδῶ πιά τὸ ἀσμένιον σκουρὸ κεφάλι σου, μὲ τὰ βαριὰ θολωμένα μάτια, ποὺ πάντα τὰ βασάνιζε μιὰ σκέψη, καὶ λὲς αἰτία γύρευαν νὰ σφαιλιστοῦν, ποὺ δὲ θὰ ἀιστανθῶ πιά τὸ στοργικὸν χέρι σου, νὰ χάζιδετὰ καὶ μαλλί μου κι' οὔτε πιά θ' ἀκούσασ τὴ στεγανή, τρομαυλιστὴ φωνὴ σου νὰ μ' ὀδηγῇ στὸ δρόμον τῆς ἀρετῆς!

Σ' ἀγαποῦσα πολὺ, ὦ, πόσο πολὺ, γιαγιάκα, κι' ἂς μὴν ἔμοιαζε μετὰ τίς ἄλλες γιαγιές. Ἦσαν τόσο ἀλλοιωτικὴ! Δὲ μοῦ εἶχες μουνηρωσίαι παλιές, ξεχασμένες μὰ, ὦ, πόσο ἀγαπημένες μελωδίες, κι' οὔτε μοῦ εἶχες διηγηθεῖ παραμῦθια, γιὰ μαγεμένα βασιλόπουλα καὶ στοιχειωμένα παλάτια.

Ἦσαν πολὺ θλιμμένη γιὰ νὰ τὸ ἔκανες. Κι' ὅμως ἦταν καιρὸς, τόσο μακρινός, ποὺ ἐγὼ δὲν εἶχα ἰδεῖ ἀκόμα τὸ φῶς, ποὺ ἡ εὐτυχία χαμογελοῦσε καὶ σὲ σένα, γιαγιάκα! Ἦταν καιρός, ποὺ ἔμοιαζε, στὸ ἔρημον τῶρα σπῆτι σου, σὰ μικρὴ εὐτυχισμένη βασίλισσα σ' ἕνα ὀμορφοστολισμένον παλάτιον. Ὅμως ἐγὼ δὲν ἦμουν στὸν κόσμο τοῦτον, κείνο τὸν καιρὸν, καὶ ποτὲ, ποτὲ δὲ σὲ εἶδα εὐτυχισμένην, γιαγιά μου! Κι' ἤθελα τόσο νὰ σὲ ἴδω νὰ χαμογελάς, ἕνα ἄλλο χαμόγελο, ὄχι ἐκεῖνο, τὸ μικρὸ, τὸ νοσταλγικόν, ποὺ μετένοιε τὰ χεῖλιά σου, σὰ σοῦ διηγόμουν παιδικὰς τρέλλες, ὅσες κείνο ποὺ τὰ πλάταινε κάποτε, χωρὶς νὰ τὸ ξεψιγῆγῃ, καὶ ποὺ τρέμαζα σὰν τὸ ἔβλεπα, γιατί ἐννοιωθα, πῶς πίσω του κρυβόταν ἕνα κλάμα. Πῆσα ἕνα ἀλλοιωτικὸν χαμόγελο ν' ἀντίθετε στὰ χεῖλιά σου, γιαγιάκα, ἕνα ποὺ νᾶμοιαζε μετὰ τῆς ἀπειρα ἐκείνου ποὺ σκορποῦσε, σὰν ἦσόν ἡ μικρὴ εὐτυχισμένη βασίλισσα σ'

ὀμορφοστολισμένον παλάτιον σου. Σὲ χτύπησαν τόσες κακοκαίριες, ποὺ λύγησε, γιαγιά μου. Λύγησε τόσο ποὺ χώθηκες στὴ γῆ. Ὁ, μὴ φοβάσαι, δὲ θὰ μιλῶ γι' αὐτές. Ξέρω πῶς δὲ σ' ἀρῶσαι καθόλου νὰ διηγηταί κανεὶς σ' ὅλο τὸν κόσμον τὸν πόνο του, καὶ ποτὲ ὅτε ἕνα παράπονον δὲ σοῦ ξέφυγε. Θὰ πᾶ, μοναχὰ πῶς στὸ κρεββατί του πόνον σου παράδερες τρεῖς μῆνες σὰ νᾶ-θελας, σὰ ν' ἀπαιτούσασ — κι' ἦταν ἡ μόνη φορὰ ποὺ θ' ἀπαιτούσασ καί, — λίγη χαρὰ κριν ἀφῆσαι τὸν μάτιον τοῦτον κόσμον. Κι' ἦθε κείνη ἡ χαρὰ, γιαγιάκα μου, ἦθε, μὰ ὄχι ὀλόκληρη. Εἶδε πῶς δὲν μποροῦσε πιά νὰ περιμένῃς κι' ἔστειλε τὴ σκέψιν, γιατί ἡ ἴδια ἦταν κάποιον ἀλλοῦ γιὰ νὰ σκοτεῖσῃ κάποιον ἄλλα σκοτάδια. Καὶ σὺ, θᾶς ἀκούσασ πάντα στὰ λίγα, ποὺ ἔφρασε κι' αὐτὴ ἡ σκιά, ψιθουρίσασ μετὰ τὴν μισοσβυσμένη φωνή σου τὸ ἐνδὴ ἀπολύσει, ἄστραφταν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια σου, κι' ὕστερα κλεισθήκαν γιὰ πάντα, ἐνῶ ἕνα μικρόγυλον χαμόγελο κροστᾶλλωσε στὰ χεῖλιά σου.

Ὁ! γιατί βιάστηκες νὰ μὰς φύγεις, γιαγιά! Γιατί δὲν περιμένες λίγο ἀκόμα, σὺ, ποὺ περιμένες τόσο χρονία, γιὰ νὰ ἴδῃς ὀλοζόνταν τὴν εὐτυχία, θροναυσιμένην σ' ὀρφανεμένο σπῆτι μου!

Γιατί νὰ φύγῃς μοναχὰ μετὰ τὸ μικρόγυλον χαμόγελο, γιαγιάκα! Μιμῶκα

ΤΟ ΝΗΣΑΚΙ

Νὰ τὸ νησάκι τῆς χαρᾶς Μὲς στὸν γιολοῦ τὴ μέση Χαμογελά στὸ ἄπειρον Γαλάζιον ἔκστατικόν, Ἐνα κομμάτι σύννεφον Θωροῖς πῶς ἔχει πέσοι Καὶ ρῶσσε καὶ πέτωσε Ἀπᾶνω στὸν ἀέρον!

Στοὺς ἴσκιους τοῦ κάποιου καλῆ Νεράϊδα μὰς τραβοῦσε, Γελοῦσε μὲ τὸ γέλιο μὰς Πού γίνονταν τρέλλο, Τὴ νοιάθηνε στὴν ἀμμουδιά Καθὰς μὰς κωνηνοῦσε, Νεράϊδα ὦ, νεράϊδα! ποὺ Κοιμάσαι στὸ βυθόν!

Κι' ὅσα παλάτια χτίζαμε Μὲ ἄμμο καὶ πετράδια, Μ' ἕνα κομμάτι τῆς ψυχῆς Στολίζαμε ποῦ, κρῆμα! Γιὰ πάν: ἰσως μὰς ἔλειψε, Καὶ τὰ παλάτια τᾶδια Κάποιον νυχτιὰ τὰ γυρέμασε Ζηλιάρικον τὸ κρῆμα!

Κυρὰ τῆς Οὐάσσας

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἦμωνα πολὺ μικρὴ. Μοῦ μένει ὅμως ἀκόμη βαθιὰ μὲς στὴν ψυχῇ μου μιὰ ἐντύπωσιν τόσο ζωηρὴ, ποὺ νομίζω πῶς εἶναι τῶρα ἀκόμη.

Θυμᾶμαι... Ἦταν ἕνα βράδυ ἀνοιξιάντικον. Κείνη τὴν ὄρα μιὰ φίλιτῆ μου ποὺ ἤξερε πῶς ἀγαποῦσα πολὺ τὴ μουσικὴ, πᾶ-

ρασε να με πάρη στου θείου της, που είχε ένα πολύ καλό φωνόγραφο με πλάκες σπάνιες κλασικής μουσικής.

Θυμάμαι πως όταν πήγα να πετούσα απ' τη χαρά μου, γιατί θάκουα έκκεντο που ζητούσε ή ψυχή μου από μέρες. Πήγαμε Βότνυχας ο θεός της ήταν εκεί. Και μιά έπειτα μιά συμφωνία του Βελιόφεν.

Ήταν η πρώτη φορά που την άκουσα και, καθώς οι ήχοι σκορπούσαν γλυκά, γερμάτοι αρμονία, μιά νόση χύνανε στην ψυχή μου. Κι' όσο άκουα τη γλυκιά έκκεντο μουσική, ή ψυχή μου μεδούσε, πετούσε στα οράνια, και μου φαινόταν πως άκουα τα Χερντβίχ να στέλνουν στον Πλάστη θείες δοξολογίες γιατί όλη εκείνη ή αρμονία των οργάνων δεν έμοιαζε ανθρώπινη, ήταν μιά θεία μελωδία, άγγελική... Κι' έγω ήμουν άλλου κόσμου...

247ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Άλλοτε έκανα ένα Διαγωνισμό Ασκήσεων καθ' έτη μήνας. Γιατί οι Συλλογές που λαβαίνα, κι' οι καλές Ασκήσεις που είχα, ήταν τόσο λίγες, ώστε μόλις έφταναν για τα 26 φυλλάδια της εξαμηνίας. Άλλα τα τελευταία χρόνια παρατήρησα ότι έφταναν και περίσσευαν γιατί όλοένα περισσότεροι λαβαίνα μέρος στον Διαγωνισμό, κι' οι Συλλογές των γινόταν όλοένα και καλύτερες. Έτσι, όταν τελείωνε ή εξαμηνία, έβλεπα πως είχα ακόμη καλές Ασκήσεις γι' άλλη μιά τουλάχιστο, και θεωρούσα περιττό να προκηρύξω καινούριο Διαγωνισμό. Άντι για δύο δηλαδή, γινόταν ένας μόνο Διαγωνισμός κάθε χρόνο. Όταν μάλιστα, προς χάρη των νέων συνδρομητών, παρέτανα την προθεσμία ενός Διαγωνισμού, για να στείλουν Συλλογές μ' όσους δεν είχαν στείλει με την πρώτη, είτε γιατί δεν ήσαν ακόμη συνδρομητές, είτε γιατί είχαν αμελήσει, μαζεύονταν τόσο υλικό, που θα έφτανε ίσως και για δύο χρόνια!

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΕΡΑ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΙ' Ο ΠΕΛΑΤΗΣ ΤΟΥ

Κάποιος Σκατοξέος πήγε μιά φορά γά συμβουλευθή ένα γιατρό. Στήν αίσθησά της άναμνησις διάβασε ομ' μιά πινακίδα, ότι ή πρώτη επίσκεψη στοιχίζει 6 σελίνια και οι άλλες από δύο. Και σκέφθηκε να έπωσθηθή.

Όταν ήλθε ή σειρά του, μπήκε μέσα και λέει στο γιατρό:

— Νά, γιατρός μου, ξαναήλθα!

— Πώς ξαναήλθατε; ρωτά έκπληκτος ο γιατρός. Νομίζω πως πρώτη φορά σας βλέπω!

— Μπιά! τί λέτε, γιατρέ! δεν θυμάστε που ήλθα την περασμένη εβδομάδα και μ' εξέτασατε;

— Δεν θυμάμαι... μ'ά δεν πειράζει... Πώς αισθάνεσθε τώρα;

— Πολύ άσχημα, γιατρέ μου.

— Για να ιδώ...

Άφοι τον εξέτασε με προσοχή ο γιατρός, που είχε καταλάβει την πονηρία του, του λέει:

— Θανατία! Νά εξακολουθήσετε τη θεραπεία που σας είπα την περασμένη εβδομάδα. Χαίρετε, κύριε!

Η έκπληκτική σας σήμερα στοιχίζει δύο σελίνια μόνο, όπως θα έβρετε.

Τσοπανοπούλα

Η μικρή Σοφία, παίζοντας στην έκκλησία, άκούει τον παπά να λέει:

— Σοφία όρθή!...

Και γυρίζοντας στη μαμά της, άπορσι:

— Μά όρθή δεν είμαι;

Μιμή Μελιούε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μικρή Μαρία θέλει να διαβάσθ ένα διήγημα. Η μαμά της της λέει:

— Στάσου, δεν έχω άν κάνη να το διαβάσθ...

Κι' ή Μαρία:

— Άκούσε τώρα να, σοφ το διαβάσθ, κι' ύστερα μοι λές.

Τούλιος Καίσαρ

τριμήνες, άντιγραμμένες. Θέλω εργασία πρώτοτυπη, προσεκτική, εύσυνείδητη. Άκόμα και... καλλιγραφία. Νά λαβαίνα μιά Συλλογή που να τη βλέπω μόνο και να χαίρομαι: τόσο ταχτική, πιστρικά και καλογραμμένη... Σας συσταίνω προπάντων να έπιμελήθητε τις έμμετρος Ασκήσεις, ώστε να είναι στιχοποιημένες με άριθμία, με χάρη, μ' εύξυνηδύ. Κι' άκόμα... τα Φωνηεντόλιχα και τα Έλλιποσύμφωνα. Πόσοι τα παραμελούν γιατί... δεν τα καταδέχονται! Κι' όμως το περιφρονήμένο αυτό είδος είν' έν' από τα δυσκολότερα. Γιατί πρέπει να βρεθή ένα γνωμικό όμορφο, όχι πολυματαχειρισμένο, και τέτοιο, που άμα το βγάλης τή σύμφωνά ή τή φωνηέντα, να γίνεται άγνωριστο, παράξενο, να μοιάζη με άλλα, και να θέλη πολύν κόπο για να διαβασθ. Π. χ. το «ό,τι στείρης θά θερσίης», άν το κάμης φωνηεντόλιχο, δεν είναι τίποτα, διαβάζεται άμέσως: τ-σπες-θ-θρες. Άν το κάμης πάλι έλλιποσύμφωνο, είναι σχεδόν άλυτο: ο-ειη-α-ειη. Ίδέστε όμως τί «σατανικό» φωνηεντόλιχο που γίνεται τή «μη δίς έπί το αυτό» (μ-δς-π-τ-τ), ή έλλιποσύμφωνο τή «άνεμομαζώματα διαβολοσκορπίσματα (ασσασα-ιασσοσσο)!» Νά, τέτοια θέλω...

Έννοείται, ότι δεν είναι δυνατό να σάς μιλήσθ εδώ για όλα τα είδη των Ασκήσεων, που καθένα έχει τους κανόνες του, τις ειδικότητες του, τις δυσκολίες του, τή μουσική του. Αυτά μωρεϊτέ να τή μάθετε, μελετώντας προσεκτικά τις έκλεκτές Ασκήσεις, που δημοσιεύω πάντα. Η πείρα είναι ο καλύτερος δάσκαλος. Κι' έρχομαι στα τυπικά, δηλαδή στους όρους του Διαγωνισμού.

Δωρεάν μπορούν να λάβουν μέρος όλοι όσοι έχουν έγκειριμένους ψευδώνυμο ή θά έχον ως την ήμερα που θά στείλουν τη συλλογή των. Οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομητές ή άδέλφια συνδρομητών πρέπει να στείλουν μαζί και 5 δραχμές, οι δε άπλοι άγορασταί δε. 7 ως δικαίωμα συμμετοχής.

Καθένας θά στείλη μιά Συλλογή από 15 — 20 Ασκήσεις διαφόρων ειδών, με τη σειρά που δημοσιεύονται στο φυλλάδιο (Λεξιγούφοι, Συλλαβούφοι κτλ.) έπειτα τή Σχηματα, (Παραμύθες, Τρίγωνα κτλ.) έπειτα τήλλα είδη (Κρυπτογραφικά, Μαγικά Γράμματα κτλ.) και τέλος Άεροσυστοιχίες, Φωνηεντόλιχα, Έλλιποσύμφωνα και Γούφοι. Μιά Συλλογή μπορεί να έχη και δύο και τρεις Ασκήσεις του ίδιου είδους (δύο Λεξιγούφοι, τρεις Άεροσυστοιχίες κτλ.) Κι' από τις 20 Ασκήσεις, αί 5 μπορεί να είναι Γαλλικές για τους Γαλλομαθεϊς. Αυτές μπορεί να μνή είναι και πρώτοτυπες, αλλά καμμένες από γαλλικά περιοδικά. Με τη διαφορά ότι πρέπει να

σημειώνεται κάτω από κάθε Γαλλική Ασκήση άν είναι πρώτοτυπη, ή άν είναι καμμένη από γαλλικό περιοδικό, και ποιο.

Η Συλλογή πρέπει να είναι γραμμένη καθαρά, άνετα, σε μεγάλο τετράδιο, μ' έξωφυλλο. Η σελίδα να είναι χωρισμένη σε δύο: από τή ένα μέρος ή Ασκήση, από τή άλλο, άντίκρου, ή λύση της. Οι Ασκήσεις να είναι άριθμημένες. Μαγικά Γράμματα κι' άλλες Ασκήσεις που δημοσιεύονται συνήθως με πολλούς άριθμούς, για τή Συλλογή θεωρούνται ως μία και κάθονον ένα μόνο άριθμό.

Στό έξωφυλλό της Συλλογής μπαίνα ή έπιγραφή: «Συλλογή Πνευματικών Ασκήσεων για τόν 247ο Διαγωνισμό». Από κάτω όνομα, ψευδώνυμο, ήλικία, διαμονή κτλ. Επίσης, στην τελευταία σελίδα, πρέπει να ξαναγράφεται τόννομα και τή ψευδώνυμο, κι' ή έπόμενη ένωλόγραφη δόλωση: «Δίδω το λόγο της τιμής μου ότι όλες οι Ασκήσεις αυτής της Συλλογής είναι έργα πρωτότυπα δικά μου, κι' όχι άντιγραμμένα άπ' άλλου, έκτός από τή Δημόδη και τή Γαλλική». Άπαράσητη έπίση είναι και ή δόλωση άν ό διαγωνιζόμενος έλαβε μέρος και σε προηγούμενους Διαγωνισμούς προς σύνθεσιν Ασκήσεων, και τί βραβείο ή έπαινο πήρε στον τελευταίο.

Οι διαγωνιζόμενοι θά διαιεσθον σε τρεις Τάξεις άναλόγως της ήλικίας των. Όσοι δεν σημειώσουν ήλικία στη Συλλογή των, θά καταταχθον στη Μεγάλη Τάξη όποια ήλικία κι' άν έχον. Και σε κάθε Τάξη άπανημεθον χωριστά Βραβεία, σύμφωνα με τόν Όδηγό του Συνδρομητού που θά δημοσιεύθη προσεχώς.

Συλλογές είναι δεκτές από τώρα ως την 31 Δεκεμβρίου 1929. Άπ' αυτές θά δημοσιεύθ τις ωραιότερες Ασκήσεις στο φυλλάδιο τού 1930. Δεν άποκλείεται όμως να έχον να δημοσιεύω και νεώτερες, άν έξακτιηθον έντοματαξού οι δημοσιεύσιμες Ασκήσεις από τις Συλλογές του τρέχοντος 288ου Διαγωνισμού, που τ' άποτελεσμάτι του θά δημοσιεύθον τόν Οκτώβριο.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, διατηρή ή συνδρομή των, να την ανανεώσουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τή έξοδον να τή υπενθυμίζω στον καθένα ιδιαίτερος. Η έγκαιρη ανανέωση της συνδρομής είναι τή πρώτιστον χρέος του καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήνα, 42 όδός Ερμιόπουλου τήν 8 Σεπτεμβρίου 1929.

ΠΡΟΣΟΧΗ! Σήμερα προκηρύσσεται ό Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Πνευματικών Ασκήσεων. Άς μελετήσων τους όρους όλοι εκείνοι, οι άμέρητοι, που μοι έστειλαν Ασκήσεις χωρίς να τους ξέρουν, και φυσικά έχον τον κόπο τους και τή έξοδή τους, και ζέ' έτοιμάσων τώρα να μοι στείλουν, όχι μιά και δύο, αλλά δόκαρη Συλλογή. Η προκήρυξη τή λέει όλα.

Νά, και σήμερα ή Άελάνδα μοι στέλνει να της δημοσιεύω ένδοκροπτογραφικά. Κι' αυτή, βλέπετε, δεν ήξερε ότι γίνεται Διαγωνισμός Ασκήσεων κι' ότι Ασκήσεις δεν δημοσιεύονται παρά μόνο από τις Συλλογές που διαβέλλονται έμπροσθεν των Διαγωνισμών. Άς διαβάσθ λοιπόν την προκήρυξη κι' άς συμμορφωθώ. Τής έστειλα είκοσι τετράδια και χαίρω πολύ που θά μοι γράφε τακτικά.

Ο Μανντόφ μοι γράφει ότι, μαζί με τόν κ. Καμαρινάκη, κι' άλλος συνεργάτης μου, ό κ. Γιάννης Κουτούλης, έδωκε έξέτασεις στη Νομική Σχολή και πήρε τή πτυχία του. Άπορεί μάλιστα ό Μανντόφ πώς ό κ. Καμαρινάκης παρέλειψε να μοι τή γράφη. Άλλά έγω νομίζω πως δεν τόκαμε έπιτήρησ, — για ποιο λόγο; — ούτε μίδια είχε καμμία δυσχερέσση. Όσοσο συγχάρω και τόν άλλο έκλεκτό μου συνεργάτη για τήν έπιτυχία του. Όσο για τις σκεπές «Πιστορικου», που ό Μανντόφ θά προσπιθώσε για είκοσιογράφηση, τού άπαντός ότι πραγματικός κι' αυτές θάταν άφαιες, όπως και πολλές άλλες αυτού του μυθιστορηματός, που κάθε του σκηνή είναι και μιά είκόνα: άλλα κι' εκείνες που διαλέξα, δεν είναι καθόλου κατώτερες, ούτε δυσκολότερες, κι' άν τυχόν βροχική κανένας δυσκολία ή δευτερεύ, έκατίας τού φωτισμού, μπορεί να κάνη την πρώτη.

Ο Παραμυθένιος μοι ήπόσχεται να μοι έγγράφη πολλά παιδιά για τόν έρχόμενο χρόνο, γιατί είδε τήν έπιδραση που είχα σ' ένα φίλο που μοι σύστησε φέτος. Ήταν, ένα παιδί ήσυχόν κατεστραμμένο από άλλα περιοδικά που διαβάζε. Ο Παραμυθένιος τόν έπαισε πως μόνο με μένα μπορούσε «να διατηρήσθ τήν παιδική του χαρά». Κι' ό φίλος του ένεγράφη, και έναγίνε πάλι χαρούμενο παιδί. Τί όφραια παρατήρησθ! Γιατί πραγματικός, τή άκατάλληλα για παιδική περιουσία, κι' όταν άκόμα δεν είναι άνήλικος, κάνουν τή παιδί που τή διαβάσει, να παρασυλλογιέται τις κακίες και τις δυστυχίες τού κόσμου, να νοσορθεύεται πολύ, να μεταλαχολή και να χάνη πρόωρα τή χαρούμενη έκίνητη διάθεση. που είναι τή χαρακτηριστικό της παιδικής ήλικίας. Πολύ κακό! — Όσο για κείνο που γράφει για τή κομμάτια της Σελίδας ό Παραμυθένιος, είναι κάπως δύσκολο να τή άραρμόσω, γιατί λαβαίνα πάρα πολλά, και κανένα σχεδόν δεν έχει χρονολογία. Τόν Ίούνο, και ποιά τόν Ίούλο! Άρκοίμαι μόνο να τή φυλάω κατά τή σειρά που τή λαβαίνα, και διαβάζω τή με παλιά.

Κι' έπειδή ήθελε λόγος για τή κομμάτια της Σελίδας, πρέπει να σάς πώ από σήμερα, ότι όσα έχω, φτάνουν και περισσεύουν για τή έπίλοπα φυλλάδια τού 1929. Στο έρχόμενο λοιπόν θά δηλώσω ότι παύω να δέχομαι ως τή τέλος τού χρόνου. Όσοι έχετε έτοιμα να μοι τή στείλετε αυτή τήν εβδομάδα. Κατόπι θά είναι άργα...

Άδύνατο να διορθωθ ή αυτό τή «κακό», Μόριε Μυραίνη. Πόσες συστάσεις δεν έκαμα, τόσες φορές, αλλά έχασα τή λόγια μου: «Μήν καθυστερήσθ τετράδια Μ. Μυστικών, μήν άντιγράφετε ξένες άπατήσεις, γράφετε είλικρινώς, τί σκέπτεσθε, τί άγαπάτε σας» κτλ. κτλ. Τα παιδιά—όχι όλα εύτυχία, — δεν άκούνη. Άναβάλλουν τήν άπόδοση ενός τετραδίου, που λαβαίνα, ως που... τή έχονον κι' άν ιδούν καμμία όμορφη άπάντηση σ' αυτό, τή βάζουν σε τετράδιο δικό τους. Έτσι συνέθη και σε σένα να λάβης τετράδια άλλων με άπαντήσεις... δικές σου, αυτολεξεί. Έπιασαν, βλέπετε, στο νοικιασθ, διά τού έθρονου... Ο κ. Βενούλας σ' έχαρακτηρίσθ πάρα πολύ γι' αυτές τις ύποδοξίες. Ο Άήρης, φυσικά, ύστερ' από τόσα χρόνια, δεν μπορούσε να τή θυμάται όλα. Άλλά σε άλλη έκδοση τού έργου, θά διορθωθον αυτά τή όνόματα των χωριών αν θά συντομοσθ ή χρόνος τού ταξιδιού από τή Ίθιο ως τή Σπάρτη.

Η Συνομήλλη, — που κι' άλλα της κομμάτια, έντός από τήν όραία έκίνητη «Τύψη» έχον έγκριθεί για τή Σελίδα, και θά δημοσιεύθον, — μοι γράφει για τή Μυραίνη «τί μιά δίνει να διαβάσθ, είναι πάντα κάτι όφρατο, βαθύ, γαλήνιμένο, ύπέροχο. Και μιάς προξενεί όλη έκίνητη τή συγκίνηση, όπως έγραφε κάποτε ή ίδια, ήμερώνει και καλύτερπει τούς άνθρώπους... Γ' αυτό τήν παρακαλώ, άν είναι δυνατό, να μιά δίνη συχνότερα από μιά τέτοια λεπτή συγκίνηση».

Σοφ έστειλα, Αυσόχαρο, 12 τετράδια. Ναι, άν φοβόσθ μή σάνακαλύψον από τή θέματα και τή πρόσωπα των φατογραφιών σου, μπορείς να λάβης μέρος στο Διαγωνισμό με μόνο τόννομά σου. Καίρω που ό νέος μου φίλος είναι έστρελλαμένος μαζί μου. «Τεζάκι» λένε εδώ έκκενο που σεις στην Έπιτήρησ, για τή μαγαζιά γενικά, τού λέτε «μπαϊνα» ή «μπαϊνός». Είναι τή μέρος όπου κάθεται ό καταστήματάρχης, ό ταμίας, κι' όπου γίνονται οι πληρωμές, οι συμπίσεις, οι παραγγελίες κτλ. Νομίζω μάλιστα ότι «τεζάκι» σημαίνει καθωσού τού πιάτου, τού βέσκο, τού συρταρι κτλ. όπου μπαίνον τα λεπτά, ή εισπραξη κι' από τή μέρος ονομάσθη τή όλο.

Η Τσοπανοπούλα, που πήρε μαζί της στην έξοχη ένα σωρό τόννομους μου, περνάει εκεί θαμνάται τόν καιρό της; άλλα βρήκε και τή

μπελά της. Γιατί ένα σωρό φίλες της, που παραθερίουν στο Ίθιο χωριό, έμαθαν πως έχει «διαπλάσει» και τήν τραλιώνον να τους τή βανέση. Και γένεται τή ζήτημα: Πρέπει να διαβεί κανείς τή βελία τού; Άν τή στερεάται έτσι όταν τή θέλει; Δεν τή καταστρέφονται να περξούν από χέρι σε χέρι; κι' άκόμα, δεν άδικεί τόν έκδόση, κάνοντας να διαβάσθ χάρισμα μιάν έκδόση τού τόσο, που πολλοί άπ' αυτούς θά μπορούσαν να τή άγοράσουν; — Ψυστά όλ' αυτά μ'ά δεν μπορεί πάλι κανείς να μιά διαβεί, ποτε βελία μόνο που κι' αυτό, όπως όλα τή πράγματα, πρέπει να γίνεται με προσοχή και με μέτρο...

Συλλαβωμένη Νιότη, ό κ. Φαίδων, που έδωκα τήν διάβασθ, έστειλε μιά γράμμα σου, σου άπαντθ: Τό γένικό είναι να μωρδονται οι μικρότεροι τούς μεγαλύτερους (ό μπροστινός τού πσινοθ γιοφύρι). Άλλά κάθε κανένας έχει τις έξαιρέσεις του, κι' αυτός μάλιστα φαίνεται ναχη πολλές, γιατί συχνότατα συμβάλει, από τήν ίδια οικογένεια, ένα παιδί να βγαίνη καλό κι' έν' άλλο, μικρότερο, να βγαίνη κακό. Συντρέχουν, βλέπετε, κι' άλλες περιστάσεις που έξωδωτερύνουν, και ποίμε, τή καλό παράδειγμα τού μεγάλου. Π. χ. ένα χωρισμός για πολύν καιρό ή μιά γνωριμία, μιά φίλια με έπιδραση κακή. Κι' άλλα πολλά. — Τό κομμάτι σου θά τή διαβάσω με τή σειρά του και θά σοφ πώ.

Νά τή πάλι! ένιά χρόνια έχει ή Έλσα συνδρομητρια μου και μόλις τώρα «έτόλμησε» να μοι γράφη! Νά τή μαλώσω; Όχι δά! Είναι τόσο όμορφο τή πρώτο της γράμμα! Θά τήν παρακαλώ μόνο να μοι δίνη όσο πιο συχνά μπορεί αυτή τήν εύχαιρήσθη, κι' έτσι να μ' άποξήμωσθ που μοι τή στερεοσθ τόσα χρόνια.

Έδώ, παιδική μου, πρέπει να σταματήσω... τή πολλά λέξη. Δεν έχω άλλον τόπο, κι' όμως έχω τόσα γράμματα, που περιμένουν από τήν προηγούμενη εβδομάδα μίαν άπάντηση. Έξω: τής Κοσέλας τού Χαλαροδίου, που άργησε να μοι γράφη, αλλά ή καμνήνη μου είχε άρρωστη τή μαμά, — τής Άγχιότατας, που είναι τώρα στο χωριό, και περξθ όφρατα, και προσπαθει μάλιστα να κάνη κι' ένα διήγημα «με τή διάφορα τού χωριού», — τής Τζίνας, που έχει παράπονα κι' αυτή ότι δυστροπών να της άναποδίδουν τή Μ. Μυστικά που στέλνει, — τής Δεπτής Καροδούλας, που μοι περιγράφει πολύ όμορφα τή λένα εδώ έκκενο που σεις στην Έπιτήρησ, για τή μαγαζιά γενικά, τού λέτε «μπαϊνα» ή «μπαϊνός». Είναι τή μέρος όπου κάθεται ό καταστήματάρχης, ό ταμίας, κι' όπου γίνονται οι πληρωμές, οι συμπίσεις, οι παραγγελίες κτλ. Νομίζω μάλιστα ότι «τεζάκι» σημαίνει καθωσού τού πιάτου, τού βέσκο, τού συρταρι κτλ. όπου μπαίνον τα λεπτά, ή εισπραξη κι' από τή μέρος ονομάσθη τή όλο.

τί στον κήπο των Έσπερίδων ήταν οι λαμονίες, οι πορτοκαλιές και τήλλα «έσπεριδοειδή», — τού Φιλοπρόδου, που έκαιμε πολύ καλά να μιά δώση καμμία προσοχή στο γράμμα έκκενο για περξοδικά, — τού Ένδοξου Έλληνοσ, ένα άροισιότατο γράμμα για τόν ποιητή Βάρναλη; που άργαμιακά ως ποιητής είναι άξιος όλων των θαυμασίων, — τής Κυράς τής Έγνοιας, που μοι γράφει ότι στην πατρίδα της έγγονον κι' έφαρμακον άλλωστια τήν παρομιά «ό μπροστινός τού πσινοθ γιοφύρι», αλλά έμένα ποτε φαίνεται ασώστερη ή έδήγησθ που τής δίνει ό κ. Φαίδων, — τού Φώδ Μάδη, που θά δημοσιεύσθ τή όφρατα του σίτσα, και για τή εύχαιρίστα που μοι γράφει με τή άλλη φορά, — τής Τάδος, που πολύ είναι να μωρδονται οι μικρότεροι τούς μεγαλύτερους (ό μπροστινός τού πσινοθ γιοφύρι). Άλλά κάθε κανένας έχει τις έξαιρέσεις του, κι' αυτός μάλιστα φαίνεται ναχη πολλές, γιατί συχνότατα συμβάλει, από τήν ίδια οικογένεια, ένα παιδί να βγαίνη καλό κι' έν' άλλο, μικρότερο, να βγαίνη κακό. Συντρέχουν, βλέπετε, κι' άλλες περιστάσεις που έξωδωτερύνουν, και ποίμε, τή καλό παράδειγμα τού μεγάλου. Π. χ. ένα χωρισμός για πολύν καιρό ή μιά γνωριμία, μιά φίλια με έπιδραση κακή. Κι' άλλα πολλά. — Τό κομμάτι σου θά τή διαβάσω με τή σειρά του και θά σοφ πώ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδών μεδώνονον έγγρινιστά ή άναμνησθ. άν δεν συνδοξείται από τόν δικαιοκόμενο όρ: 10. — Τή έγκρινόσθ ή άναμνησθνα ισχύον μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1929. Όσα συνδοξείνται από Α, ήλθονον εις άγρία και όσα από Κ, εις κορίσια.

Νέα Ψευδώνυμα:

Γιανναίος Νάνος, ό. (Ζήτω ή Διαπλά). Έλλιψόσθ Νούτης, κ. (ΣΜ). Κατάσκοπος, κ. (ΰ); Βαθυγύλανη, κ. (ΰ); Γλυκαία μου Κέρκυρα, κ. (ΰ); Τσάμπερλιν, ά. (βρέστε με). Γούρβαν, ά. (ΑΠ). Όσφους, ά. (ΕΓ).

Ανανεώσιμα Ψευδώνυμα:

Ρσίμ, κ. Αγαρού, κ.

Η Διαπλάσις άναζέσθαι τούς φίλους της: Νέμεσις (έλαβα και τή γράμμα τού έξαδέλφου σου; άλλα, δυστυχώς, δεν έν' έκκενο που θά χρειαζόμουν γιατί τή λογοτεχνικό ύπος θά ύστεροσθ, ύπόσσο εύχαιριστά πάρα πολύ και τούς; θύσας για τήν εύχαιρική προσοχή). Χρυσαστόν (πολύ σωστά! αυτό είναι κατά τή άποψη, τούς χαρακτήρες) τή βέσση είναι ότι όσα πιο πολύ μένει κανένας «παιδί», τόσο πιο εύτυχισμένος είναι! και γι' αυτό όσοι βιάσθησαν να μεγαλώσων, πάντα τή μετάνοισαν.) Γενναίαν Σπάρτην (όφρατο θά είναι τή χωριό, μόνο που δεν θά βρισχ κανείς εκεί καλή μελών...) Πισοειρήνη τού Άργιού (δακτύ, έννοια σου) Κυπροπούλα (καμνές πολύ καλά που δεν άποκαλύπτεις) τή ψευδώνυμα που έτυχε να μάθης εύχαιριστά που προσπαθείς να μοι κάμης κι' άλλες Διαπλάσισοφές: για τή έλσα δεν έχω, διαλέξε σ' τή Συλλογο που σ' άρσας! Μαριάνη Νυχτιάνη (για τή έσοπαθισμα σ' εύχαιριστήσθ: ή για μου φίλη θά είδε βέσση τήν έγκριση τού ψευδώνυμου της) Αδούσαν Λαπλάνη (εύχαιριστά πάρα πολύ τής ένέκρηνα, καθώς θά είδες, τή πρώτο αλλά δυσκολεσθηκα τόσο να διαβάσω τή γράμμα σου μ' αυτή τήν έσθητη μελών!) Ίσπανιδαν (τ'

Αποτελέσματα θάρρους, ακόμη λίγο: θα λάβω δι' εφεί τι, διόρθωσή σου για το β' βραβείο στον Διαγωνισμό. Τυπογραφικόν λαβόν δικαιούσαι να πάρης β.β.λ. 5 δραχμ.

Κόρη των Αθηνών (χαριτωμένη ή ιστορία σου! ο Π. της «Νέας Έστιας» είναι ο κ. Κλέων Πάραχος.) **Απάνθιον Ρόδου** (και τότε δεν περιελιάζει κανένας εύκολα; . . . Έλαβα, ευχαριστώ έστειλα.) **Ι. Έμμανοήλ** (έλαβα τη «Δυστοχημένη Μάνα», αλλά δεν έχεις φευδώνυμο και δεν μπορείς να λάβης μέρος στη Σελίδα Έπειτα, έχω τόσα κομμάτια, ώστε δεν δέχομαι πιά άλλα άργότερα λοιπόν, όταν θάχξω και φευδώνυμο.) **Αφρούλαν Κανάκη** (έστειλα 2 χι, ο Όδηγός ακόμη.) **Μονάκριβη** (ευχαριστώ για τα καλά λόγια, τώρα περιμένω να σε βλέπω σ' έλα.) **Αγροτριανταφυλλιά** (τετράδια έστειλα.) **Μαγιάκι** (έκαιες πολύ καλά έστειλα 10 τετράδια.) **Έλευθερίαν Έλλήνων** (με χαρά έλαβα το πρώτο σου γράμμα) έπιζω να λαβαίνω συχνά.) **Αγγέλη** (δεν μ' κοραΐζει καθόλου) χαίρω πολύ έγινε αντιπρόσωπος σ'άς Αθήνας της «Β. Τ.» **Μέγαν Αλέξανδρον** (σε συχαίρω για το άριστο, έστειλα) συμβουλεύω τον Όδηγό του 1927.) **Όδυσσέα** (έστειλα 2 λυσοχάρτα, τις Λευκές Λέξεις μπορείς να τις στείλεις και χωρίς Όδηγό.) **Ζωγράφον της Διαπλάσεως** (πολύ μ' ευχαρίστησε το πρώτο σου γραμματικό περιμένω να μου ξαναγράψης.) **Βδέλλα** (χαίρω πολύ άβρουν τόσο και τα τρία μυθιστορήματα) έστειλα 180 τόμα.) **Ειρήνη Σακελλίου** (με μεγάλη μου χαρά σε συμπεριλαβάνω, δεν θα πάρης και φευδώνυμο;) **Δευκή Μαρκησία** (για το ύψολοπο έστειλα δύο τετράδια.) **Ιβάναν** (έλαβα και σου έστειλα την άπόδειξή της) ευχαριστώ πολύ.) **Αθ. Χ. Παδάνη** (χαίρω πολύ μ' ευχαριστώ.) **Κάμεν Σύλα** (για το έσοπάθωμα σ' ευχαρίστησα το φευδώνυμό σου ένεκρήθη λιποθύμα που δεν έχω τόπο νάπανήσω με περισσότερα στο άριστο σου γράμμα.) **Κ. Δημάδην** (ευχαριστώ πολύ το Βασίλειον της Κυβίτου) για το έσοπάθωμα.) **Μεγάλη Ελλάδα** (το τεύχος της «Ν. Έστιας» της 15 Αβγούστου δεν είχε παράρτημα, αυτό να το βλέπης στα Περιοχήματα για άλλα θά τα ποίμε στο έρχόμενο.) **Αστέρ** (έστειλα 20 τετράδια φρόντισε λοιπόν!) **Άδρηνη** (και σένα στο έρχόμενο θά σου άπαντήσω.) **Νύμφην του Θεομαϊκού** (ευχαριστώ πολύ τα χρήματα μπορείς να τα στείλεις με ταχυδρομική έπιταγή) οι Μ. Άγγελίες πληρώνονται κατά τη διατήρησή που βάζω πάντα κάτω άπ' τον τίτλο.) **Ναπολέοντα** (έλαβα ο ναι, είναι πολύ διασκεδαστική ή έλληνογραφία με άγνωστους.) **Φλώρη Ουράνη, Συράνα, Μυσσοσίδα, Εήπον Ποισιμιά, Χρυσορόδινο Συννεγάκι** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 5 Σεπτεμβρίου, θ' άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 24ου Διαγωνισμού. Το φύλλο του τόμου α' είναι είναι δικται μέχρι της 14 Νοεμβρίου.

599. Λεξιγράφος
 *Όποιο γράμμα, όποιο κρώμα Κι' όποιο ζωντανό άν ένώσης, Κάνεις κάτι που όφειλεις;
 *Αμα λήξη, να πληρώσης.
 Παιτρικές του Άρνιεύς

600. Δίνυμα
 *Από μάννα ζωντανή Κόρη γίνεται νεκρή,
 Που τη βάψεις το χειμώνα
 *Από πάνω άπ' τη σεντόνα
 Και ζεσταίνεσαι καλά
 Σάν δεν έχεις και φωτιά.

601. Πυραμίδες
 +
 * + *
 * * + * *
 * * * + * * *
 * * * * + * * * *

Οί σταυροί καθέτος ήφαίστειον.
 *Όριζοντίως έι των άνω κατά σειρών: φωνήν, αριθμητικόν έπίορημα, δημοικός ήνος, άρχαία πόλις πολύ γνωστή . . . εις τον Δημοσθένην, και βασιλ. της Σπάρτης.

602-606. Μαγικόν Γράμμα
 Τη ανταλλαγή ένός γράμματος έκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ένός άλλου, πάντοτε του αιδού, να σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμού άλλα πόσαι λέξεις:
 αίων, πάθος, ξένος, φυλή, κατά.

607. Άκροστιχίς έξ Άντιθέτων
 Νά εύρεθούν άντίθετα των κάτωθι λέξεων κοιαιτά, ώστε ταχχικά των ν' άποτελούν Κράτος: **άγροίσιος, τραχύς, παχύς, κάμιοςτος, μαλθακός.**

608. Γρίφος
 Γαλλία μω μω
 Άγγλη μω φ μω Σία Τρώς.
 Δανία σδ τφ μω φ μω
 ΩΙ μω μω
 Λουλού Μ. Άρμάς

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκησ. του φύλ. 26

382. Δύσανδρος (λύσο Άνδρος.) — 383. Σπόρος - Πόρος - Πόλος. — 384. Γάμος - Σάμος. — 386. Ο Άτλας.

386. Α Θ Ζ 387. ΑΓΗΣΙ.
 Δ Ε Ε ΛΑΟΣ (γαλή,
 Κ Μ Υ ήλιος, σιγηλός,
 Η Δ Ι Ο Σ Ίόλαος, λαγός,
 Σ *Όλα.) — 388-
 Τ 393. Διά του Ρ:
 Ο λίγα, γέρος, θύρα,
 Κ σόρος, δράκας. — 393.
 Η Δ ΔΑΥΙΑ - ΑΑ-
 Σ ΡΩΝ (Δράμα,

*ΑκΑκία, *Υδρα, Ίθωμη, Δανία.) 396.
 394. Καβάλλα, Ε ΜΕΡΑΟΥΕ
 *Άκάμας, Σα ΜΑΧΙΝΕ
 χάρα, Αθάμας, Ε C L O R E
 Κασάνδρα. — R H O N E
 395. Πολύκη - Α Ι R E
 ποκος (avant, U N E
 jardin = κρίν, D E
 κήπος). Ε

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1893)
 άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν ακόμη μόνον οι έξης τέσσαρες: 7ος, 12ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικός δε άποσταλλόμενος δρχ. 28,60 διά το Έσωτερικόν και δρχ. 35 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894-1928)
 ύπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 35 εν όλω. Έκαστος τόμος άρραφος δρχ. 80 και ραμμένος δρχ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν δρχ. 5 ο άρραφος και δρχ. 15 ο ραμμένος, διά δε το Έξωτερικόν δρχ. 28 ειτε άρραφος ειτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλά στοιχεία δρχ. 6 το έλάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξις, με παρτα δε στοιχεία λεπτά 70 και με ηεφαλίδα δρχ. 1.
 *Ο χωριστός στίχος δρχ. 3.
 Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

Αντι δραχμάν 125 ζητείται ο 10ος τόμος της Α' Περιόδου (1896-Β'), Άναυθοντέν κ. Α. Κ., Γραφεία Διαπλάσεως.

ΣΥΜΒΟΛΕΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
 Στοιχίζονται στην προθεμία σας προκέρουσαι Διανομή διηγημάτων. Στοιχίζονται δρχ. 2. Βραβεία τέσσαρα. Δις: Μιχαήλ Βαρτέλλαν, Φορμακίσιον, Θεσσαλονίκην διά «Όλιμπιόν Θεούς», Διανομιστών: Άφροδίτη Διηγητοπούλα, γραφεία στο Παράρτημα! Άντιπροσωπείας μας τί γίνονται!

ΛΑΟΥΡΑ, ευχαριστώ πολύ για τίς κάρτας, Δις σου έμιας δεν έγραφεσ ΆΛΑΝΑΚΙ

Μικρά Άρτίστα, γι' αυτό θα παρητήσης τα παραδίτσια; έπειδή έγινεσ κάρτίστασ; ; είσαι ο Κ. Φ. Γιάς! Μερικά, Μικρά Άρτίστα

Δευκέ, ανταλλάσσουμε τετράδια; Έμμησου τη Μικρή Άρτίστα, που γυρίσας στας κοκατακτη, τοδ 9ου Γουαντίου, Δις: D. Parascléna, Kaf Zayat, Egypte.

Μεγάλη Έλλάς, Φίλοσερη, Σγουρομαλλη, Πανταχού Παρών, 88, θελα τα τετράδιά σου να λαβήρονται τη συλλογή μου. Νά περιμένω; (Κ'Ο - 139). Μήδεια, γιατί τόσο άργητα;

Στην (Κ'Ο - 795) άγγελία μετά το Διαπλάσσομετα-ες, θέλει: ανταλλάσσω Μ. Μυστικά. Στείλατε πρώτος κ. τ. λ.

Διαπλάσσομετα. παύω κάθε ανταλλαγή καρτών, Μ. Μυστικόν-περιμένω μόνον από έκείνους που έστειλα. Έκάβη

Χωριστά το Διαπλάσσομετα, Γηρότα, Σίσσε, Άνδια, Μικρά Καλλιτέχνη, Γούθλασσαν. Πριγκίπισσα της Σουλοτίας, γιατί δεν άπαντάτε; Όρρανούλα, Παραμυθίνας, Πετροχελιδόνα, Άστροπόδροντο Γειά σας.

Επανελάθη άν της έρχοις παρακαλώ τους έλληνογραφουόντας μ' έμια και μω γράφουν. Βέλας, Ταπεινή Ψυχούλα, Έπανελάθη, έγραφα. Ίβνα, Μαγική Νυχτιά, έστειλα.

Μυστικη ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
 Μέρμηκ, Μερμηκίος Σατομιάρι, Βίμαρκε δεν είναι Μαδυτηνός (Σημ. Διαπλάσεως. Βέβαια δεν είναι). Διορίσθη πρώτος Άθηνών ή Μικρή Σουδανέζα. Βίμαρκε

Επανελάθη άν της έρχοις παρακαλώ τους έλληνογραφουόντας μ' έμια και μω γράφουν. Βέλας, Ταπεινή Ψυχούλα, Έπανελάθη, έγραφα. Ίβνα, Μαγική Νυχτιά, έστειλα.

Επανελάθη άν της έρχοις παρακαλώ τους έλληνογραφουόντας μ' έμια και μω γράφουν. Βέλας, Ταπεινή Ψυχούλα, Έπανελάθη, έγραφα. Ίβνα, Μαγική Νυχτιά, έστειλα.

Στόν (Κ'Ο - 797) Διανομιστόν, παρελήθησθε να ζορητισθή συμπεριληπτά πενήτα δραχμ.

Μαγική Νυχτιά, Έκάβη, Δέχομαι εύχαριστώ. Στείλατε πρώτος στην (Κ'Ο - 613).

Διαπλάσσομετα. Άμερικη και Άδρατλάς, θα μω χαρίτατε το τετράδιόν και την καρτούλα σας; Στείλατε; (Κ'Ο - 613).

Διαπλάσσομετα, χαρά μεγάλη θα μάς έκανε ένα τετράδιόν σου. Φιλάρετος, Πλατεία Δημοκρατίας, Καλλιθέα. Μουρίτασ, Γέσσω των Άθηνών

Την με εδνεμάσ ειεθίματα, Μαγική Νυχτιά ευχαριστώ θερμάσ τον λόγον ζέρι.

Θέλοντας νάμω γλυκέσ ανεμνήσσης της Διαπλάσεως ήσθε, έρωτά να μω χαρίσουν τα Μ. των Μυστικά όια τα Διαπλάσσομετα. Δις: Μάξ Νορδκον 31, Ελάνη.

Κρυφή Άγάπη, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Γράφατε παιδιών άνευμα εις γελοιογραφικήν κάρτα. Βραβεία τρία έκλεκτά. Σμμετογή, δρχ. μία. Προθεμία μέχρι 19 Οκτωβρίου. Άποτέλεματα 26 Οκτωβρίου. Περιμένον άπ' έμια τα Διαπλάσσομετα. Ιδιαιτέρως αυτούδ που ύποστηρίξαμε. Δις: (Κ'Ο - 795), Έμπρός όλοι άνεταρτέως στο Διαγωνισμό μας.

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία

Ομοίοντα Νεολαίασ
 Απαστάσσομετα, έπιτέλους ποι ή νέα Δις σου; ή άνη μου είναι; Πολιέσση Άνατάρτα. Καλοβία Μολών Λακωνίας, Άσκη ή, γιατί δεν άπαντάς; Περιμένω κ' άπ' τοδ σου σασ. Άνακία